

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

YAŞASIN DEVRİM GÜÇLERİNİN MÜCADELE BİRLİĞİ

•Politik
Mücadele

•Devrimi
Gerçekleştirme
İradesi

•Filistin'de
Üçüncü
İntifada
Hazırlığı

•Bu İş
Leninistlere
Düşüyor

•Aysun
Bozdoğan'ı
Eylemlerle
Andık

•Ölüm
Orucu
Sürüyor

Unutma! Tarih bilinci ve sınıfsal öfkeyle
77'nin 30.yılında yine
1 Mayıs Alanı'na Taksim'e Devrim'e

Aysunumuzu Aysığemizi Adana'da Andık

POLÝTÝK MÜCADELE

Proletaryanın nihai (sonal) amacı sınıfsız toplumdur, komünizmdir. Bu amaca ancak politik mücadele yoluyla varılır. Bunun dışındaki yollar, yalnızca işçi sınıfının amacından uzaklaştırır ve gerici sonuçlara yol açar. O halde amaç ve amaca giden yollar bir bütünlük içinde konmalıdır.

Ekonomizm, sendikalizm, komünizme varmaz. Tersine, bu hedefe ulaşmanın yolunu tıkar. Çünkü, hiçbir zaman kapitalist sistemin sınıflarını aşamaz. İşçi sınıfının yaşam koşulları ne denli iyileşirse iyileşsin, yine de düzen sınıfları içinde kalır. Ücretli kölelik sistemi devam eder. Kapitalistler, hiçbir zaman, ücret artışlarının kârı olanaksız hale getirecek kadar yükselmesine izin vermezler. Bu noktada her türlü müdahalede bulunurlar. Bu durumda, işçi sınıfının kurtuluşu ekonomizmle olanaklı değildir. İşçi sınıfı nasıl kurtulamaz sorusunun ilk yanıtı budur. Emekçi sınıf, kapitalizm yıkılmadan kurtulamaz.

Hiç bühphesiz, işçilerin sınıf mücadelesi ekonomik (pratik), politik ve teorik olarak bir bütündür. Ekonomik mücadele, sınıf mücadelesinin bir biçimidir. Hiçbir marksist, ekonomik mücadeleye, işçilerin ücretlerinin yükseltilmesi mücadelesine karıştıramaz. Kapitalizm altında ücretleri artırma mücadelesi hep vardır. Marksistlerin eleştirdiği, ekonomik mücadelenin tek mücadele biçimi haline getirilmesidir -lafta olmasa da pratikte ekonomik biçim, sınıf mücadelesinin tek biçimi haline getiriliyor- sınıf savaşımının diğer biçimlerinin yadsınmasıdır. Eleştirdiğimiz, ücretlerin iyileştirilmesi, yani ekonomik mücadele değil, bunun kurtuluş yolu olarak gösterilmesidir, yani ekonomizmdir. Anarko-sendikalizm de bu anlayıştan beslenir. Ücretlerin yükseltilmesi, grev ve genel grev yoluyla işçi sınıfının kurtulacağına inanır. Reformistlerin-oportünistlerin her seferinde genel grev çağrılarını bu denli öne çıkarmaları onların sahip oldukları ekonomizm anlayışından ileri geliyor. Burada karıştırmaya gereken ekonomizmdir, ekonomik mücadele değildir. Yoksa aynı şey değildir. Ekonomik mücadele doğrudan kullanılırsa, sınıf mücadelesi bütünlüğü içinde belli bir yer

vardır. Ekonomik mücadelenin, ekonomizm düzeyine çıkarılması ise, proletaryanın gerçek kurtuluş yolu olan politik mücadelenin reddi anlamına gelir. Bu anlamda politik mücadelenin reddi anlamına gelen her anlayış reddedilmelidir. Tıpkı, reform mücadelesiyle, reformizm karşısında alınan tavır gibi. Proletarya, devrimin bir yan ürünü olarak reformları reddetmez. Yeter ki reformlar temel mücadelenin, devrim mücadelesinin, kurtuluş mücadelesinin önüne konmasın. Reformizm ise tam da bunu yapıyor: Reformlar mücadelesini devrim mücadelesinin önüne koyuyor. Oportünizm ise, sözde devrim mücadelesini kabul etse bile, pratikte devrim mücadelesini değil, reform mücadelesini öne çıkarıyor.

Oportünizm ile reformizmin politik özü aynıdır.

İşçi sınıfının, sermayeye karşı, ücretleri yükseltme ve çalıştırma saatlerini düşürme mücadelesi yüzyıllardır sürüyor. Sınıf mücadelesi her iki sınıfın ekonomik karşıtlığının ifadesidir ve bu karşıtlığın ifadesi olarak sürecektir. İşçilerle kapitalistlerin birbiri karşısındaki konumlarını belirleyen, her birinin emeğin yarattığı değerden ne oranda pay aldıklarıdır. Ya da çalıştırma saatlerinin ne kadarının işçiye ve ne kadarının kapitaliste ait olduğuna göre iki sınıfın birbiri karşısındaki konumlanışı yer alır. Ücretler ne kadar düşürülür ve iş gününün ne kadar fazlası kapitaliste giderse, artı-değer oranı o kadar yükselir. Bu nedenle iş gününün süresi daima iki sınıf arasında biddetli çatışma konusu olmuştur. İşçiler, ücretli emek tarihi boyu, emeğin korunması için çeşitli düzeylerde ama kesintisiz mücadele vermişlerdir. Tüm bu uzun, sancılı mücadeleler boyunca emeğin korunması yönünde belli yasal güvenceler sağlanmıştı. Ancak bu mücadele, ücretli-emeğin varlığının devamına bağlı olarak yürütülmüştür, yoksa doğası gereği ekonomik mücadele, kapitalist sınıfları aşamaz.

İşçi sınıfı hareketi uzun bir ekonomik mücadele sürecinden geçerek geldi. Ekonomik mücadele içinde, birleşme, yetkinleşme ve savaşım kapasitesini geliştirdi. Her ülkenin işçi sınıfı mutlaka ekonomik mücadele sürecinden geçerek gelmiştir. Kimi yerlerde, ekonomik mücadele işçi sınıfının bir mücadele biçimi olarak çok belirgindir. Bununla birlikte proletarya ile kapitalistler arasındaki sınıf mücadelesi bir gerçeği daha ortaya çıkardı. Bu iki sınıf arasındaki ekonomik mücadelede güçlü olan taraf her zaman sermaye olmuştur. Salt ekonomik mücadelede proletarya hep kaybetmiş, yenilmiştir. Bu durum karşısında, proletarya da mücadelesini politik alana kaydırdı. Bu ise, emekçi sınıfın politik örgütlenmesini getirdi. İşçi sınıfının, bir sınıf olarak harekete geçmesi politik bir harekettir. Ancak, yalnızca kendiliğinden hareket etmekle yetinilmedi. Tüm burjuva güçlerinden bağımsız, onlardan ayrı ve onlara

karşy bilinçli bir politik örgütlenme ve mücadele çizgisi izlendi. İşçiler ne zaman ki politik mücadele baplattılar, o zaman kapitalistler üzerinde bir baskı gücü oldular. Daha sonra işçilerin yararına ne kadar yasal düzenleme olmuşsa, hepsi politik mücadeleyle kazanılmıştır. Politik mücadele, o güne dek kendine güvenmeyen işçilerin, kendilerine güvenlerini sağladı. Bir güç olduklarını; hem de dünyayı değiştirecek olan bir güç olduklarını kavradılar. Daha önceleri işçi sınıfını yok sayan kapitalistler, bundan sonra ciddi bir güç olarak muhatap almak zorunda kaldı. Politik mücadele emekçi halk bilincine iyice yerleşti. Bunu güncel mücadelelerin her alanında görebiliyoruz. Emekçiler ne zaman ekonomik bir saldırıya uğrasalar, hemen sokağa çıkıyorlar, ayaklanıyorlar; isteklerini ya kabul ettiriyorlar, ya da en azından o baskıyı burjuvazi üzerinde hissettiriyorlar. Sosyalizm tarihi bundan daha fazlasını da göstermiştir: İşçi sınıfı, sosyalizme ancak politik mücadele yoluyla varabilir. Bu anlayış emekçiler içinde iyice yerleşmiştir. Bu noktada belirleyici olan bu politikanın içeriğidir. İşçi sınıfı ancak devrimci bir politik mücadeleyle kurtulabilir. İşçi sınıfı devrimci bir sınıf olarak, devrimci mücadeleyle hedefine ulaşabilir.

Ekonomik mücadelenin politik mücadeleyle sıkı bağı-ki politika ekonominin yodunlaşmış ifadesidir- bir çok ülkede son derece zengin örneklerini veriyor bize. Vietnam devrim mücadelesi ve başka yerlerdeki devrim mücadeleleri tarihi, ekonomik mücadelelerin politik sonuçları olabileceğini gösterdiği gibi; politik mücadelenin de ekonomik sonuçları olabileceğini göstermiştir. Hele devlet-tekel bütünleşmesinin yapıldığı bir dönemde, bu durumu her yerde çok rahatlıkla gözlemleyebiliriz. Hemen bir örnek vermek gerekirse, ücret ve fiyat belirlemelerini yalnızca piyasa kuralları (ekonomik yol) saptamıyor, bunlar, hükümetler tarafından da belirleniyor. Bu nedenle işçiler ücret sorunlarında, küçük üreticiler taban fiyatı sorununda hükümetlere karşı ayaklanabiliyorlar. Ekonomik ilişkiler, politik ilişkilerle böylesine iç içe geçmiştir. Ekonomi ile politikanın ilişkisinde aklıda tutulması gereken başka bir yön de budur: nasıl bir ekonomik yol izleyeceğin, nasıl bir politik çizgi izlediğine bağlıdır. Bu, sosyalizmde çok belirgindir: Ekonomide doğru bir çizgi izlemek için, öncelikle doğru bir politik çizgi gerekiyor.

Politik mücadele, bir sınıfın diğer sınıfa karşı mücadelesidir. Politik mücadelede, politik bir iktidar aygıtı olan devlet iktidarı merkezi bir yer tutar. Egemen olan devlet iktidarı sayesinde politik üstünlüğü elinde tutar; devlet iktidarına dayanarak halk kitlelerini baskı altında tutar ve ezer. Egemen olan bir kapitalist sınıfısa, ezilen ve sömürülen emekçi sınıfı, kapitalistlerin politik üstünlüğüne son vermek için politik iktidarı ele geçirmeyi hedefler. Böylece iktidar sorunu, sınıf savaşımlarının kilit sorunu haline gelir.

Politik mücadele iktidar mücadelesidir. İktidar mücadelesi, genelde emekçi halk, özelde de işçi sınıfının örgütlü bir güç ve bir güç örgütü biçiminde hareket etmesini gerektirir. Emekçi sınıfı bir güç örgütü düzeyine ulaşmadan, son derece iyi örgütlenmiş olan ve yetkin bir güç örgütü olan devlet gücünü e-

linde tutan kapitalist sınıfı yenemez. Modern sınıflar mücadelesi tarihi bu gerçeği defalarca doğrulamıştır. İşçi sınıfı hareketi, ancak örgütlenerek ve savaşarak bir güç örgütü haline gelir. İşçi sınıfı devrimci bir sınıf olarak örgütlendiği ve bir güç örgütü olarak harekete geçtiği an, sınıf savaşımları, o zaman tayın edici aşamaya girmiş olur.

Devrim, emekçi sınıfı ileri düzeyde örgütlendiği zaman ve bu örgütlenmeye dayanılarak gerçekleşir. Devrimci güç örgütüne ve devrimci sınıf savaşımlarına mekanik bir şekilde yaklaşmamalı. Yani “önce bir güç örgütü haline gelinir ve savaşa ancak bu şekilde girilir”, biçiminde bir yaklaşım sınıf mücadelesine aykırıdır. Bu, “biz burjuvazinin her savaş davetine evet demeyiz, ancak hazır olduğumuz zaman ve uygun gördüğümüz zaman savaşa gireriz”, biçimindeki son derece yanlış dübünceye benzer. Yani dünyamızdaki yapam duracak, sınıf mücadelesi yerinde sayacak, bizim hazır olmamızı bekleyecek. Böyle dübünler hiçbir zaman zafer yüzü göremezler. Gerçek yapamda, dünyamızdaki gelişmeler, olayların akışı hiçbir zaman bizim hazır olup olmadığımızı bakmaz. Dünyamızdaki yapam kendi yasalarıyla nesnel gelişmenin yasalarıyla harekete geçer. Bizi beklemeyiz, biz dünyamızdaki süreci etkilemek ve ona müdahale etmek için kendimizi ayarlamalıyız. İşçi sınıfı hem örgütlenir; hem savaşır. Savaşım sırasında kof bir örgütlenmeye girmez. Örgütlenmesini savaşım içinde tamamlar ve savaşa savaşa bir güç örgütü, savaşım kazanacak bir güç haline gelir.

Devrimi yaratan koşullar, nesnel koşullardır. Bu devrimin gerçekleşmesi ise devrimci sınıfın savaşımlarına bağlıdır. Genel olarak tüm devrimler, özelde sosyalist devrim ve proletarya önderliğindeki demokratik devrimler ile ulusal devrimler devrimci sınıfların savaşımlarının eseridir. Tarih, kitlelerin eseridir; savaşan kitlelerin eseri. Hiçbir devrimci sınıf oturup, nesnel koşulların onun yerine devrimi yapmasını beklememiştir. Devrimci bir kriz kendiliğinden patlak verse de, yine de bunu bir devrimle sonuçlandırmak, devrimi yapmaya kararlı bir sınıfın harekete geçmesine bağlıdır. Proletarya kendiliğinden değil, savaşarak devrimci bir sınıf durumuna gelir. Eğer kendiliğinden devrimci bir sınıf olsaydı, bunca devrimci çaba, teori, taktik örgütlenme anlamsız olurdu. İşçi sınıfı, bir sınıf örgütlenmesi olan politik örgütlenmeyi, sınıfı toplumdaki almıştır. Gelecekte buna gerek kalmayacaktır, ancak böylesi bir geleceğe politik olarak örgütlenerek ve savaşımınla ulaşabilecektir.

Oportünistler, işçi sınıfının devrimci rolünden sözetmeyi pek severler. Nasıl olsa işçilerin devrimciliği kendileri dışında bir durumdur. Sıra kendi konularının devrimci olup olmadığına gelince, o noktada sorunu geçiştirmeyi yedlerler. Çünkü kendileri mücadelede, örgütlenmede de oportünistler. Böylelikle orta yere böyle bir paradoks çıkıyor: Devrimci işçi sınıfı, onunla onun adına hareket eden uzlaşmacı-reformist gruplar. Reformist-oportünist hareketler, devrimci işçi sınıfı önünde birer engeldir. Devrimci işçi sınıfı hareketi, bu engeli aşarak hedefine ulaşabilir. İşçi sınıfı, devrimci sınıf partisine dayanarak ve bu partinin önderliğinde zafere ulaşabilir. Proletaryanın devrimci sınıf partisi, emekçi sınıfın yönlendirici gücüdür.

C. DAĞLI

DEVİRİMİ GERÇEKLEŞTİRME E İRADESİ

Burjuvazi için durum gittikçe ümitsizleşiyor. Ama tüm devrimci Marksistlerin bildiği gibi, hiçbir sömürücü sınıf, durum kendisi için ne kadar ümitsiz olursa olsun tarih sahnesini kendi isteği ile terk etmemiştir. Aksine, yok olup gitmemek için alabildiğine direnmiş, son nefesine kadar elinden geleni ardına koymamıştır. Bu doğrultuda tüm baskı ve terörünü harekete geçirmiştir.

30 yılı aşkın bir zamandır bu topraklarda yaşananların bir kanıtıdır. Burjuvazi, bunca zamandır emekçi sınıflara ve Kürt halkına karşı sürekli artan bir terör ve katliam uyguluyor. İnsanın tüylerini ürpertecek yöntemlerle on binlerce insanı katletti, yüz binlercesini zindanlara attı, milyonlarcasını işkenceden geçirdi. Buna rağmen egemenliğini sürdürmede rahat bir nefes alamadığını, yaşamı ve doğayı katlederek, egemenliğini uzatabildiğini görüyoruz. Bu bize burjuvazinin yönetemediğini gösteriyor. Ama ortada duran bir gerçeklik daha var, o da, iktidarının halen sürdürüldü.

Bu neyin göstergesidir?

Proletaryanın, emekçi sınıfların ve onlara önderlik eden devrimci parti ve örgütlerin yıllardır verdikleri savaşın burjuvaziye geriletmediği ve onu yönetemez konuma getirdiğinin, fakat bu savaşın, sermayenin iktidarına son verip bir halk iktidarı kurmaya yetecek güçte olmadığını.

Demokratik halk iktidarını kurmak için yürütülen savaşın, burjuva egemenliğe son verecek güçte olmayışını çeşitli yönlerden açıklamak mümkün olmakla birlikte, iki önemli nedeni söyleyebiliriz. Bunlardan birincisi, emekçi sınıfların, burjuvazinin iktidarına son vermeyi istemekle birlikte, bunu sağlayacak denli sert-kanlı bir savaşa atılmayı göze alacak düzeye bugüne değin gelmemiş olmasıdır. İkincisi ise, bu savaşında emekçi sınıflara önderlik yapacak olan proletaryanın devrimci sınıf partisinin yetersizlikleridir. Bu iki olgu arasında, diyalektik bir ilişkinin olduğu da kuşkusuzdur. Bu böyle sürdüğü sürece, başarılı bir toplumsal devrimin olması imkânsızdır. Bir toplumsal devrimi isteyen herkes ve elbette ki emekçi sınıflar bunu başarmak istiyorlarsa, bugüne değin ortaya koydukları cesaret, "fedakârlık", çaba ve bilinçten daha fazlasını sergilemek zorundadır.

İçine girdiğimiz yeni evre, bunun gerçekleşmesi için sınırsız imkân sunmaktadır.

Emperyalist kapitalist sistemin dünya çapında yapıldığı çoküple ifade edilen yeni evre, yapıldığımız topraklarda da kendini derin bir ekonomik ve siyasi kriz olarak gösteriyor. İşsizlik sürekli olarak artıyor. İşsizler ordusunun içinde, üniversite bitirmiş gençliğin sayısı giderek artarken, okuyan gençlik bu tablonun bir parçası olacağı bilmenizi getirdiği sıkıntı ve öfke ile büyüyor. Öte yandan, onlarca yıllık mücadelelerle kazanılmış olan birçok kazanım, işsizlik tehdidinin gölgesi altında birer yok ediliyor. Emekçi sınıfların bir nebze de olsa nefes almak için kullandıkları sistemin birçok açığı ise, çıkarılan yasalarla birer birer kapatılarak, paranın sermayedarların kasasına sıfır kayıpla akması amaçlanıyor. Kapitalist sistem emekçi sınıfların ağızlarına bir parmak bal çalamadığı gibi, gelecekte de bunu yapabileceğinden dair hiçbir umutta uyandıramıyor. Bu doğrultuda sermayenin elinde bulunan en önemli proje olan AB ye girip projesi de, birkaç yıl içinde iflas etti. Gerek AB ülkelerinde yaşanan emekçi hareketleri gerekse emekçi sınıfların ekonomik durumunu daha da kötüye getiren birçok yasanın AB normu olduğu söylenerek yasallaştırılması, emekçi sınıfların nezdinde AB'nin bir umut kapısı olmaktan çıkmasını sağladı.

Sadece ekonomik yönden değil, emekçi sınıfların onlarca yıldır özlemine çektikleri demokrasi istemi açısından da, içine girdiğimiz yeni evre, yığınların sistemden tüm beklentilerini sonlandırmakta. Bu devlet yapısını sürdürükçe demokrasinin bir hayal olduğunu onlarca yıllık deneyimleriyle anlamış olan emekçi sınıflara, bir dış dayatma ile yani AB sayesinde demokrasinin gelebileceği umudu verilmek istenmiyordu. Ama çok geçmeden, özellikle de 11 Eylülle bağlantılı saldırı dalgasıyla birlikte bunun da bir yalandan ibaret olduğunu emekçi sınıflar görmeye başladı. AB ve 11 Eylül süreci sayesinde, emekçi sınıflar, demokrasinin sadece bu devlette değil, tüm kapitalist ülkelerde bir serap olduğunu da gördüler.

Emekçi sınıflar, tüm tarihleri boyunca iktidar savaşına katılmada sürekli olarak mesafe almıştır. Sürekli olarak daha ileri bir bilinç, daha büyük bir sınıf kını ve daha devrimci yöntemlerle savaştılar. Sınıf savaşının pratiği içinde kendilerini edittiler. Bu, özellikle son 35 yıldır büyük bedeller ödeme pahasına olsa da gerçekleşti. Ekonomik ve politik krizlerin doğul sonucu olan bu gerçeklik 30 yıldır başmaz bir şekilde kendini nasıl ortaya koyduysa, içine girdiğimiz ve sonuçlarını kısaca özetlediğimiz işte bu süreçte de, ortaya koymaktadır.

Emekçi sınıfların kendiliğinden bilinçlerinin ulaştığı düzey sayesinde daha büyük bir sınıf kını ve daha devrimci yöntemlerle savaşa atılacaklarını gösteren olgulardan bir tanesi oldukça çarpıcıdır.

Bilindiği gibi, emekçi sınıflar, devrimci iç savaşın en sert geçtiği yıllarda dahi, reformlar için mücadeleyi öne çıkararak

anlayışların pebinden sürüklenip, bunlar için alanlarda her türlü saldırgan gödüslüydüler. Oysa ki içine girilen süreçte sistemin ekonomik ve sosyal haklara karşı gerçekleştirdiği çok daha vahşi saldırılar karşısında dahi, reformlar uğruna mücadele çağrılarını yanıtsız bırakıyorlar. Bu ortalama solun sandığı gibi, toplumun duyarsızlaşması değildir. Tarihinden ders çıkarması ve kapitalist sistemin içine girdiği süreci yaşamından hareketle ortalama soldan daha iyi sezmiş olmasıdır. Bundan dolayı, kendisini alanlara çağırılarını yanıtsız bırakarak, “vaat ettiğiniz reformlar ve bunları elde etmek için önerdiğiniz mücadele yöntemleri, bunun için ödemeyi göze almam gereken bedellere değmiyor” demiş oluyorlar. Reformist ve oportünistler tarafından GSS için referanduma çağrılan emekçilerin (bu çağrıya olumlu yanıt verenlerin de vermeyenlerin de) “bu böyle olmaz olamaz Fransa’da ki gibi yapılmalı” demeleri bunu çarpıcı örneği oldu. Böylesi dersleri çıkarmamış ve sezgileri, kendiliğinden bilinci bu denli güçlenmemiş olan hiçbir sınıf, bir devrimi gerçekleştirecek düzeyde cesareti, fedakârlığı ve çabayı sergileyememiştir zaten.

Devrimin ileri sıçrayışına tanık olduğumuz ve sessiz ayaklanmanın sesli ayaklanmaya dönüşümünü gösteren olguların arttığı tam da bu dönemde, Lenin’in bu uyarısına dikkat etmek gerekiyor. Lenin, 1905 ayaklanmasını incelediği bir makalesinde:

“Devrim, ekonomik ve toplumsal koşullar nedeniyle tamıyla olgunlaştığında, devrimci sınıfların her zaman devrim yapmak için yeterli güce sahip olduğunun sanmak yanlıştır. Hayır; insan toplumu ilerici ödeler için böylesine akılcı ve rahat biçimde düzene sokulmuş değildir. Devrim, devrimi tamamlayacak güçler yeterli olmaksızın da olgunluğa erişmiş olabilir; bu durumda toplum çürür ve çürümesi yıllarca sürer.” der.

Bu uyarı önemlidir. Lenin’in, devrim olgunluğa eriştiği halde onun başarılmasını sağlayacak güçler yeterli olgunluğa erişmemiş olabilir derken kastettiği başlıca olgular, öncü parti ve devrime katılacak olan sınıfların durumudur. Yaşadığımız topraklarda ekonomik ve toplumsal koşullar bir devrimi 30 yıllık aşkın zamandır gündemde tutacak kadar olgunlaşmıştır. Ve bu süreç bu yönde de devam etmektedir. Fakat bu güne kadar ne emekçi sınıfların genel durumu ne de ona önderlik edecek olan komünist parti devrimi başarabilecek yeterlilikle ulaşılmış değildir. Buna rağmen Lenin’in dikkat çektiği felaket, top-

Komünist partinin durumu hiç olmadığı denli tarihsel bir önem kazanmış durumdadır. 30 yıllık aşkın bir zamandır olgunlaşan devrimi çürümekten koruyan, komünist partinin ve devrimci hareketlerin önderliğinde süren savaşımdır. Ama biliyoruz ki, uzunca bir zamandır ortalama sol içinde hızlı bir şekilde tasfiyecilik ilerlemektedir. Dolayısıyla, sadece olgunlaşan devrimi başarıya ulaştırmanın değil aynı zamanda toplumun çürümesini engellemenin de bütün yükü komünist partinin omuzlarına binmektedir. Yaşadığımız topraklarda gelecek, hiçbir zaman bugünkü kadar komünist partinin ortaya koyacağı iradeye bağlı olmamıştır.

lumun çürümesi gerçekleşmedi. Çünkü, komünist parti ve küçük burjuva devrimci hareketlerin emekçi sınıfların olgunlaşan güçlerine dayanarak sürdürdükleri savaş, olgunluğa erişmiş olan devrimi zafere götüremediyse de, toplumun çürümesinin önündeki en büyük engel oldu.

İçine girdiğimiz yeni evrede, devrim, ekonomik ve toplumsal koşullardaki gelişmeler nedeniyle daha da olgunlaşıyor. Tam da bu noktada, “devrimi tamamlayacak güçlerin yeterliliği” daha bir önem kazanıyor.

Emekçi sınıfların çok daha geniş bir kesimi kapitalist düzenle ölüm kalım savaşına itilmeleri nedeniyle bir devrimi başarıya ulaştıracak yeterlilikle doğru hızla ilerlemekteler. Artık nüfusun büyük bir kısmını, devrim saflarındaki ve tarafsızlar içindeki kitlenin toplamı oluşturmaya başlıyor..

Burada geriye, öncünün

durumu kalıyor. Düzenin emekçi sınıflarda yarattığı olgunlaşmayı başarıyla silahlı halk ayaklanmasına sıçratan olan odur çünkü. Emekçi sınıflar nesnel olarak ileri çıkma sürecine girdiği bir dönemde öncü partide ileri doğru sıçramayı başarmak durumdadır. Var olan durumunu korumak bile, nesnel gelişme karşısında gerilemek anlamına gelir. Bunun yolu ise, silahlı halk ayaklanmasını başarıya ulaştıracak örgütlenmeleri ve çalıştırma anlayışını yaygınlaştırmaktan, içselleştirmekten geçiyor. Ki bu, emekçi sınıfların güvenini kazanmayı ve emekçi sınıflarla öncünün bütünleşmesini, dolayısıyla da devrimi getirecektir. Unutmamalıyız ki, öncünün durumu, henüz yeterli olgunluğa erişmemiş devrim güçlerini ilerletip bir devrimi gerçeklik haline getirebileceği gibi, olgunluğa ulaşmış bir devrimi yenilgiye de götürebilir. Bunun birçok örneğine devrimler tarihinde bolca rastlamak mümkündür.

Komünist partinin durumu hiç olmadığı denli tarihsel bir önem kazanmış durumdadır. 30 yıllık aşkın bir zamandır olgunlaşan devrimi çürümekten koruyan, komünist partinin ve devrimci hareketlerin önderliğinde süren savaşımdır. Ama biliyoruz ki, uzunca bir zamandır ortalama sol içinde hızlı bir şekilde tasfiyecilik ilerlemektedir. Dolayısıyla, sadece olgunlaşan devrimi başarıya ulaştırmanın değil aynı zamanda toplumun çürümesini engellemenin de bütün yükü komünist partinin omuzlarına binmektedir. Yaşadığımız topraklarda gelecek, hiçbir zaman bugünkü kadar komünist partinin ortaya koyacağı iradeye bağlı olmamıştır.

TMY MECLİSTEN GEÇTİ!

Bildiğiniz gibi terörle mücadele kanununda de-
dişiklik öngören yasa mecliste görüldü ve
kabul edilerek Cumhurbaşkanlığı'na gönde-
rildi. Cumhurbaşkanlığı'ndan da geçerse, yapanlar ve bu
kanunu şmarlayanlar dıyında kimsenin kabul etmediği bu
yasa uygulamaya geçecek.

Bu yasada da ilk dikkati çeken husus, son yıllarda
sıkça karıştırdığımız gibi, muğlak belirsiz ifadeler oluyor.
Daha önceden 2003 yılında yapılan değişiklikle propa-
gandanın cezalandırılabilmesi için biddet ve terör yön-
temlerine başvurmayı teşvik edecek biçimde yapılması
gerekirken, yeni yasa ila yalnızca propaganda 1yıldan 5
yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılabilir. Propa-
gandadan ne anlaşılacağı yazılmadığı (daha doğrusu me-
tinden çıkarıldığı) için döneme göre hoş gitmeyen her
söz, yazı, propaganda sayılabilecek.

1999 yılında anayasaya aykırı olduğu gerekçesi Ana-
yasa Mahkemesi kararı ile yasa metninden çıkarılan doğ-
rudan ve duraksamadan silah kullanma yetkisi (öldürme
yetkisi de denebilir) ufak değişikliklerle yeniden yasa
metnine alınmıştır. Zaten birçok kanunla silah kullanma
yetkisi düzenlenmişken ayrıca diğer anlamı ile öldürme
yetkisi anlamına gelen bu maddenin yeniden yasa metni
içine alınması dönem itibari ile düşündürücüdür.

Basını hedef alan savcılık kararı ile tedbiren yayının
durdurulması hükmü de yine bir süre önce kaldırılan ama
bu yasa ile yeniden hayata geçecek olan bir modern san-
sür uygulamasıdır.

Bu yasa ile önceki yasada yer alan terör amacı ile iş-
lenen suçların kapsamı önemli ölçüde arttırılmıştır. Siya-
set, hak ve özgürlüklerin kullanımı ile terör kavramları-
nın çok fazla karıştığı böylesi bir ülkede önümüzdeki
günlerde basın açıklaması veya bir toplantının terör ama-
cıyla yapıldığı, gazete ve dergilerin terör amacıyla basıl-
dığı, işçilerin, köylülerin, öğrencilerin basit demokratik
çözüm isteyen eylemlerinin bile terör amacı taşıdığı iddi-
alarıyla (eski adıyla) Devlet Güvenlik Mahkemelerinde
yargılandıklarına verilen cezaların arttırıldığına, bu ceza-
ların paraya çevrilmediğine ve ertelenmediğine, özel infaz
rejimleri ile hapisanelerde yatırıldıklarına tanık olacağız.

Yine bu yasayla getirilen özel yargılama usullerine tabi
tutulduklarını göreceğiz. Örneğin yakalandığı yalnızca bir
yaktığına, oda savcının emri ile haber verilebilecek, haber
verilecek bu bir kişiyi kimin ve nasıl seçeceği belli değil,
onun dıyında kişinin avukatı ile görüşmesi 24 saat boyun-
ca engellenebileceği gibi, soruşturma evresi boyunca da
yalnızca bir avukatın yardımından faydalanabilecek, avu-
katın dosya içeriğindeki belgeleri incelemesi engellenebi-
lecek, kişiyle yazışmalarına el konulabilecek, kısacası
kendilerini savunma hakları da ellerinden alınacak.

Değişik biçimiyle eklenen 8. madde ile terörün fi-
nansmanı adlı yeni bir kavram daha girmiş oldu bu yasa-
ya; bu kavramda yine dikkati çeken muğlak ve yoruma aç-
ık olması. Terör suçlarında kullanılacağı bilerek fon
sağlamak cezalandırılacak, özellikle terör amacı ile işlenen
suç çeşitliliğinin bu kadar arttırıldığı bu yasada her türlü
yardım etkinliği, para toplama bu madde kapsamına gire-
bilecektir.

Özellikle son yıllarda yasa yapma tekniğinde ki o-
lumsuz değişikliğin bu yasada da ilk göze çarpanlar ara-
sında olması dikkat çekicidir. Bu yasada da kavramların,
suç tiplerinin belirsizleştirildiğini, döneme, kişiye, kuru-
ma göre yorumlanmasının müsait bir hale getirildiğini aç-
ıkça görebiliyoruz. Anayasa'ya hasbel kader girmiş olan
eğitlik, ayrım yasağı, suçta ve cezada kanunilik gibi ilke-
leri yok sayan bu yasalarla Adalet bakanını her ne kadar
"biz bu yasa ile hak ve özgürlükleri hedeflemiyoruz" dese
de, bu ve yeni çıkan diğer yasalarla devletle aynı düşün-
ceyi taşımayan herkesi ve her hareketi nasıl daha fazla
cezalandırabiliriz, bunun kapsamını nasıl arttırabiliriz
mantığıyla hareket edildiğini anlamak çok zor olmasa ge-
rek. Bu yasalar, devletin kendisine yönelebilecek en ufak
bir muhalefete bile tahammülünün olmadığıнын ifadesidir.
Her çıkan yeni yasa bunu biraz daha fazla kanıtıyor as-
lında; AB süreci ile Türkiye'nin demokratikleşeceği bek-
lentisi içinde olanlara inat bu yasa bir kez daha hak ve
özgürlüklerin giderek genişlemediğini, tam tersine hızla
törpülediğini göstermiş oldu.

Ölümsüzlüğünün 5. Yılında Aysunumuz Hâlâ Korku Saçıyor

25 Haziran Pazar günü Ayşhıdımız Aysun Bozdoğan için Adana'ya geldik. Antep ve Adana Mücadele Birliği Platformu olarak ilk iğimiz, tüm basına 25 Haziran'da saat 13:00'te Kabasakal Mezarlığı'nda, 15:00'te İñönü Parkı'nda olacağımız duyurmak oldu.

Saat 13:00'te Kabasakal Mezarlığı'nda Aysunumuzun mezarı'na geldik. Özgür Gündem muhabiri ve birkaç basın mensubu daha vardı. Sloganlarla yürüyüp yaptıktan sonra Aysunumuz nezdinde tüm devrim savaçları için saygı duruğuunda bulunduk. Bir arkadaşı'mız Aysun'u anlatarak başladı. Sonra 19 Aralık, Ölüm Oruçları ve bugün içinde bulunduğumuz süreci anlattı. Daha sonra Aysun'un ve zindanlardaki tutsakların iğirleri okundu. Bir arkadaşı'mız ölümlü tanımladı ve tüm insanların fiziken öldüğünü, aslolanın hayatı en iyi şekilde yaşamak olduğunu anlattı. Denize Ezgi Müzik Grubu'nun söylediği marşların ardından sloganlarla yürüdük.

Mezarbaşı anmamızı bitirdikten sonra araçımıza binerek mezarlık çıkışına gittik. Ancak mezarlığın dışında TMP polislerinin yanısıra jandarma bölgesi olduğu için olsa gerek 2 tabur asker araçlarımızı durdurarak kimlik kontrolü yapmak istediklerini söylediler. Araçlarımızın etrafını bir sürü silahlı asker halka yaparak sarmıştı. Tam da Aysunumuzun anmasına yaklaşıp diye düşündük. Biz iyi tanıdıkları belliydi. Onların korku ve bağımlılık içindeki bakışlarına rağmen bizim keyfimiz oldukça iyiydi. Hatta espriler yapıp güliyoruzduk. Buna iyice bağıyorlardı. Mesela, "siz mağdur olmayın. Pafak Gümüşsoy dışındakiler gidebilir" demelerine "yok canım, biz mağdur olmayız. Asıl biz sizi mağdur etmeyelim de" diye karşılık verdik.

Yıllık Mücadele Birliği Dergisi'nin eski yazı iğleri müdürü Pafak Gümüşsoy'un bir özel sayı ile ilgili aranması olduğunu söyledi. Böyle bir şey olmadığını, bizi oyaladıkları'nı söyledik. Saat 15:00'te basın açıklamamız olduğu için ortak aldığımız karar doğrultusunda bir arkadaşımız refakatçi bırakmaya karar verdik ve slogan atmaya başladık. Pafak Gümüşsoy bu sırada gözaltına alındı.

15:00'te Mücadele Birliği Platformu olarak İñönü Parkı'nda buluştuk. "Aysun Bozdoğan Ölümsüzdür", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Devrimci Tutsaklar Teslim Alınmaz", "Uzumumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür", "Aysun Yoldaşı Yaşıyor Leninistler Savaşıyor", "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar" sloganlarımızı attık. Adana'nın en merkezi yerlerinden biri olan İñönü Parkı'nda birçok göz bize çevrilmişti. Meraklı ve ilgili insanlar vardı.

Basın açıklamasına 19 Aralık'ta başlayan süreç, bu saldırıların niçin yapıldığı ile başladı. Sonra ölüm oruçları ve Aysun Bozdoğan anlatıldı. Ölüm Orucu savaşçısı Serpil Cabadan'a yapılan zorla müdahale de değinilen basın açıklamamız zindanlarda süren bu mücadelenin iğçilerin hayattan kovulmasıyla, öğrencilere uygulanan baskılarla, Kürt Halkı'na yapılan saldırılarla, yeni çıkan yasalarla, açlıkla, sefaletle, işsizlikle direkt bağlantılı olduğu ve F tipi zindanlarla amaçlananın halkı öncülerinden koparmak olduğu söylendi. Ayrıca halkların devrimci tutsaklarını özgürleştirmeden özgürlük yüzü göremeyeceği de belirtildi.

Basın açıklamamızın sonunda mezarlıkta karşılaştığımız baskılar ve gözaltına alınan arkadaşlarımız da duyuruldu. Bunun üzerine "Baskıların Bizi Yıldıramaz" sloganı atıldı. Basın mensubu arkadaşlarımızın sorularını yanıtlamamızın ardından basın açıklamamız alkışlarla son buldu.

26 Haziran Pazartesi günü öğleden sonra Pafak Gümüşsoy serbest bırakıldı.

**AYSUN BOZDOĞAN ÖLÜMSÜZDÜR!
ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!
ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR SÜRECEK
ZAFERE KADAR!**

Antep - Adana Mücadele Birliği Platformu

Gülüpün Gibi Umutla...

DEVİRİMİN MAHALLESİNDE AYSUNUMUZU ANDIK

İnsanlık tarihinin nasıl ilerlediğini görmek için, insan kalmak ve insanlık için ödenen bedelleri ve yapılan fedakarlıkları görmek yeterlidir herhalde. Ve bir gün bu fedakarlıkların sahipleri, tüm işçi ve emekçiler tarafından, onurun ölümünden güçlü olduğunu söyleyenler tarafından, ne için yaşadığını ve ne için öleceğini bilenler tarafından sahiplenecek, sonsuz ve sınırsız bir sevgiyle kucaklanacaklardır.

nüne kadar bir yürüyüş gerçekleştirdik. Yol boyunca "Aysun Bozdoğan Ölümsüzdür", "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar", "Umutumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla" sloganlarını attık. Daha sonra sanat merkezi önünde Gazi Ayşin Ekin Sanat Merkezi Piir Grubu ve Emmede Ezgi Müzik Grubu bir dinleti verdi. Sonrasında sanat merkezine girdik. O-

radada seni tanıyanlar, işçi ve emekçilere seni anlattılar. Sanat merkezinde gitar dersine gelen öğrencilerin gitar dinletisinin ardından, bir yoldaşımız Enver Gökçe'nin "dost dost ille kavga" şiirini okudu. Daha sonra etkinlik sona erdi.

Evet yoldaş Ayşin karanlık günleri aydınlatmaya devam ediyor ve o umut dolusu gülüpün ise bize umut sağlıyor.

Gazi Ayşin Ekin Sanat Merkezi olarak senin için bir eylem yaptık yoldaş. Dört yoldan başlayarak sanat merkezinin ö-

radada seni tanıyanlar, işçi ve emekçilere seni anlattılar. Sanat merkezinde gitar dersine gelen öğrencilerin gitar dinletisinin ardından, bir yoldaşımız Enver Gökçe'nin "dost dost ille kavga" şiirini okudu. Daha sonra etkinlik sona erdi.

Gazi Ayşin Ekin Sanat Merkezi

YENİ İNSAN

"Yeni İnsan" sadece iki kelimeden ibaret değildir. Beyinde "Yeni İnsan"; yürekte "Yeni İnsan". Burjuva kültürün içine pimi çekilmiş bir bomba gibi düpmüş, insan olmanın onurunu, bu yokolmaya mahkum bataklığın içinde yaşayan insan! Bu bomba çoktan patladı. Burjuvazi ve onun koruyucusu devlet, korkuyla izlemekte bombanın yayılan etkisini...

Tepeden tırnağa çelikleşmiş bir bilinç, bir disiplindir "Yeni İnsan". Bireyselleşmiş, ahlakın, hayatın ve cinsiyetin talan edildiği, bu kokuşmuşluk içinde bir umuttur "Yeni İnsan". Umuttur, kaçınılmaz olan o günün yakınlığına. "Yeni İnsan" kolektivizmdir. Kişisel bedenlerin, bireysel mutlulukların, tekeli sermayenin, toplumsal sefaletin bitişidir.

Gözlerden önce, beyinlerin kör olması gerek kapitalizmin en yüksek aşamasına geçeli neredeyse bir asır olduğunu görmemek için!..

Çıktık yok, kurtuluş yok; yapacağı sömürünün en büyüğünü, katliamların en faşistçesini yapıyor; ölümlerin, işkencelerin ve yok

edilipilerin hepsinde gelebileceği en üst düzeye eritti kapitalizm.

1800' lü yıllarda bir hayalet dolandı İngiltere semalarında. O hayalet ki, geceleri emekçilerin kanlarını akşam yemeğinde meze yapan sermaye sahibini uykusundan terler içinde uyandırdı. O hayalet ki, yok edilmek üzere işkencelerden, ölümlerden geçirildi. Ama cellat gördü: öldürdükçe çödeliyorlardı! Ve o hayalet artık İngiltere değil, tüm dünya kapitalizminin tepesinde dolanmakta. Çıktık, kaçıp kalmadık kapitalizm için. Kendine yakışan her yola başvurdu. Ama asıl onun için kötü olan şey; tüm bunlar emekçilerin çeliğine su verdi, daha bir bileli oradığı, daha bir sertleştirdi balyozunu.

Pimdi sıra emekçi proletaryada. "Balyoz" kapitalizmin kafasına patlamaya hazır. Asıl olan balyozu eline alacak ve yön verecek kapitalizmin tam odağına patlatacak olandır. Bu kuşkusuz proletaryadır. "Yeni İnsan" olma yolunda ve tarihsel ezilimliliğine paralel olarak, sınıf bilinciyle bilmiş proletaryadır.

Bu aşamada, "Yeni İnsan" modelini öncelikle kendi beyin ve yüreklerimizde yapalım. Yapalım ki asıl olan sınıfın, o devrimin yılmaz savaşçıların safındaki yerimizi en kısa zamanda alalım...

**YENİ İNSAN OLMA YOLUNDA LENİNİST SAFLARA!
ZAFERE KADAR DAĞMA!**

İzmir'den bir Y.E.Mücadele Birliği Okuru

AYSUNUMUZU AYIPIÐIMIZI ANIYORUZ...

“Savaşımız burada başlamadı” diye haykırıyordu yürekler 19 Aralık sonrası götürüldükleri F Tipi hücrelerden... ‘ve elbet burada bitmiyor!’ ve gelecekte akşın dört günlük zindan savaşlarından sonra Ölüm Orucuna yatırdılar bedenlerini...” haykırılarıyla Taksim’de Rumeli Han’ın önünde toplandı Aysunumuzun yoldaşları, sevenleri... Aysunumuzun ve kulpandığı kızıl bandının resminin bulunduğu “Ölüm Orucu Sürüyor Mücadele Birliği Platformu” yazılı pankartı yazılı açıyor, Aysunumuzun resimleri ve “Ölüm Orucu Sürüyor”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük” yazılı önlüklerimizi giydik.

Yık önce Gazi Ayıbdı Ekin Sanat Merkezi Pür Grubu’nun hazırladığı Ölüm Orucu Eylemini anlatan bir gösteri yapıldı. Genç arkadaşlarımızın hazırladığı gösteri, bir Ölüm Orucu Savaşçısı olan Ergül Çiçekler’in yazdığı “Dört Ateşten Gün Dört Ölümden Gece Ölüm Orucu Destanı” piirinin Aysunumuz, eylemini ve zorla müdahale sonucu ölümsüzleşmesini anlatan bölümüydü. Çoğuyla okunan piir ve ölümsüzleşen tüm Ölüm Orucu savaşçıların isimlerinin yazılı olduğu giysiyle bir genç yoldaşımızın dans edip, İstiklal Caddesi üzerindeki herkesin ilgisini topladı. Orak ve Çekicinin havaya kaldırılmasıyla son bulan bu çoklu gösteri, pek çok insanın zindanlar gerçeğiyle yüz yüze getirmişti. Ardından sözü devrimci bir piir, dostumuz Ruhan Mavruk’a büraktık. Onun okuduğu kysa bir dörtlüğün ardından Ayıbdı Sanat Merkezi, Aysunumuz anlatan bir konuşma yaptı.

“Aysun Bozdoğan, Genç Ekin Sanat Merkezi’nin güleç yüzlü, çalışkan, fedakar ve son derece mütevazî emekçisiydi... Hiç zor değildi onun yürekleri fethetmesi... tüm bu mütevazîliğinin altında dipten dibe dalgalandıran Akdenizin asi dalgaları duyuldu... Toroslar kadar dik, Toroslar kadar güçlü bir yoldaştı o... Müzik grubunun tohumları onun çabalarıyla atıldı... Genç Ekin’le başlayan sanat merkezi çalışmalarımız bugün Ayıbdı olarak devam edebiliyorsa, bunun için Aysunumuza çok şey borçlu olduğumuzu biliyoruz.”

Diyor ki Aysunumuz yazdığı günlükte: ‘Yüzünü görmeden, adını dahi bilmeden bizimkiler gülüşünden tanırdı birbirlerini. Hiç tanımadan, buradaki ve oradaki bizimkiler ölüğünden tanırdı birbirlerini...’

Yüzünü dahi görmediğimiz insanlar için ölebilmek, onlar için gün gün hücre hücre erimek... İşte Ölüm Orucu savaşçılarımızın yarattığı dederin büyüklüğü buradadır. İnsanlık tarihi de zaten böyle büyük fedakarlıklarla ilerlemiyordu mu? dedikten sonra Ayıbdı Sanat Merkezi sözünü “Ayıbdı Sanat Merkezi olarak işçi sınıfının sosyalizm için verdiği mücadelede Aysunumuzun gösterdiği yoldan yürüyoruz. Sanatımızla daima onların yanına olacağız bir kez daha buradan ilan ediyoruz. Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla! Aysun Bozdoğan Ölümsüzdür! Devrimci Sanat Engellenemez!” diyerek bitirdi.

Ayıbdı Müzik Grubu aldı sözü ardından. Emeğe Ezgi Müzik Grubu’nun Ölüm Orucu Savaşçılarımızın anlattığı “Gel Bahar Ol” parçasının ardından orada bulunan herkesle birlikte “Çav Bella” söylendi. Ve hep birlikte sloganlarla Basın Açıklamasını yapmak üzere İstiklal Caddesinden Galatasaray Lisesi’ne doğru yürümeye başladık.

En önde ilerleyen orak-çekici ve sıkı yumruklar devrim gerçeğini herkesin yüzüne haykırıyordu. “Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Aysun Yoldaş Ölümsüzdür”, “Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür”, “Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla” sloganları ve halkın ilgi dolu bakışları ile Galatasaray Lisesi önüne geldik. Mücadele Birliği Platformu adına yaptığımız basın açıklamasında: “Sizin sesiniz olup sizi haykıracağız diyebilmenin onurudur bizleri bir arada tutan ve karış konulmaz bir güçle kollarımızı kenetleyen. (...)

Devrimin gücü zindandaki devrimci tutsakların alınlarına taktıkları kızıl bandın ışığıyla aydınlanıyor.

Bugün buradayız, çünkü bundan tam

beş yıl önce bir devrim savaşçısını, Ayıbdı yazdığı, Aysunumuz ölümsüzlüğe uurladık. Aysun Bozdoğan 26 Haziran 2001 tarihinde, Ölüm Orucu Eylemi’nin 183. gününde ölümsüzleşti. Aysunumuz, bir Leninist kadın savaşçı olarak, Sibel yoldaşımızdan aldığı bayrağı en yükseklerde dalgalandırması için görevini layıkıyla yerine getirebilmiş olmanın haklı gururuyla insanlığa gülümsüyor.

Bugün Ölüm Orucu Eylemi hala sürüyor. Devrim Ölüm Orucu Savaşçılarımızın bedeninde ete kemiğe bürünüyor. Onlar, ‘Devrim Biz Biz Devrimiz’ piirinin nasıl gerçekliğe dönüştüğünü tüm dünyaya gösteriyorlar. (...)

İşte buradan bir kez daha yineliyoruz, yolumuzu aydınlatan Ölüm Orucu Savaşçılarımızın hep yanında olacağız, Aysunumuz, Ayıbdı yoldaşımızdan aldığımız bayrağı daha da yükseklere taşıyacak, Ölüm Orucu Eylemi’ni zafere taçlandıracağız” dedi.

Ardından 96 Ölüm Orucu Savaşçısı olan Vefa Serdar, “Dost Dost İle Kavga” piirini okudu. Piirin ardından anmamız sloganlarla bitirdik.

"SELAM OLSUN ÖLÜM ORUCU SAVAPÇILARINA"

Yaşamı ve özgürlüdü uğruna ölecek kadar çok seven devrimci tutsaklar, 6 yıldır ölüm hücrelerine, F Tiplerine karşı Ölüm Orucu eylemini sürdürüyorlar. Bizler, onların dışarıdaki sesi olarak bir pankart asma eylemi gerçekleştirdik.

"Ölüm Orucu Sürüyor, Leninist Gençlik" yazılı pankartlarımızı Gazi Mahallesinin Sudeposu ve Karayolları girişlerine astık. Sudeposu'nun girişindeki pankart, günlerce asılı kaldı.

Ölüm Orucu savaççıları, gençliğe nasıl bir mücadele verileceğini gösteriyor ve gençliğin yolunu aydınlatıyor. Leninizmin yok göstericiliğinde selam olsun Ölüm Orucu savaççısına.

Gazi Leninist Gençlik Komiteleri

Her Geçen Gün "Yeni İnsan"a Bir Adım Daha...

Emekçi sınıflar, yoksul köylüler... Her geçen gün daha çok fakirleşen dünya. AIDS, veba, kuş gribi, kanser... Her geçen gün hastalanan dünya.

Açlık, susuzluk, kuraklık... Her geçen gün ölen dünya.

Asit yağmurları, seller, fırtınalar, kirlenen sular, eriyen buzullar... Her geçen gün yok olan dünya.

Afganistan, Irak, Filistin... Her geçen gün daha çok savaşan dünya.

IMF, BD, DTÖ, AB, ABD... Her geçen gün sömürülen dünya.

Tüm bunların nedeni ayrıntılarda gizli değil. Bu kez peytan çok açık, net görünüyor: Kapitalizm ve onun omuzları üstünde yükselen emperyalizm.

İnsanları, çevreyi, yer altı, yer üstü zenginliklerini, yapımsal sınıv "su"yu, dini, ahlakı, vicdanı, adaleti istediği gibi kullanan, kendi çıkarlarını korumak için yok sayan; yeri geldiğinde, bunlardan birini veya birkaçını göklere çıkaran, yeri geldiğinde yerin dibine sokan, tek amacı daha çok kar olan sistem.

Her bir parçasında kanımız, canımız olan ürünleri paraya çeviren ve bu paradan, daha çok para yapmak için birleşen, örgütlenen; karlımıza NATO, IMF, DB olarak, çeşitli maskelerle çıkan bu kan emi-

ci, asalak sistem, etrafımızı dört koldan sarmış, gözlerimizi kör, kulaklarımızı sağdır etmişti. Ta ki Leninist olana kadar!

Burjuvazi, etrafa saçtığı parlak ışıkla, insanları büyüleyen; onların gözlerini kör etmekle kalmıyor, aynı zamanda beyinlerini de kamaştırıyor. Bunu yüzyılların verdiği tecrübeyle çok iyi yapan burjuvazinin pırlantısına kanmamak, onun o parlaklığı içinde, nasıl bir çamur, pislik, kan, irin olduğunu bilmek gerekiyor. Ancak, ondan sadece tiksirmek için değil; aynı zamanda onu yıkmak için bilmek gerekiyor tüm bunları... Düşmanımızı tanımak, onun özelliklerini görmek, zayıf yönlerini belirlemek ve nasıl davranacağımızı hesaplamak gerekir. Bu onların içine girerek, onlardan -burjuvalardan- biri gibi yapıyarak olmaz. O, bataklık gibi çeker içine düşeni.

Onu tanımak için gözlemlemek, Marx'ın, Engels'in ve emperyalizm ve proleter devrimler çağının marksizmini geliştirmiş olan komünist önder Lenin'in yapılarıyla bilinçlenmek, bataklığı nasıl kurutacağımızı öğrenmek gereklidir.

Bilincimizi bilemeli, direncimize çifte su vermeliyiz onunla savaşırken!

Hiçbir zafere çiçekli yoldan gidilmez. Bunu unutmadan, kavgamıza olan inancımızla, gelecek için mücadele etmek zo-

rundayız. Ama, mücadele etmeye kendimizden başlamalıyız. Üzerimizdeki burjuva etkileri tek tek bulup, onların her türlü etkisinden, izinden gerçek anlamda kurtulmalıyız. Yoksa, bu küçük ayrıntılar, tıpkı kanserli bir hücre gibi çoğalarak tüm vücudu sarar ve ölüme kadar götürür insanı... Bu kötü hastalıkla mücadele etmek, "yeni insan" olmak için savaşmak gerekir. Zafer, "yeni insan"ların eseri olmalıdır.

Hiçbir zaman kim olduğumuzu unutmamalı, ne için savaştığımızı bir an bile akıldan çıkarmamalıyız. Leninistçe yapmalıyız. Nazım'ın da dediği gibi:

*"Lenin görebilmeli her zaman,
her mekanda
İşinizi, evinizi, bütün ömrünüzü
Kendi işi, özevi, kendi ömrümüş
gibi..."*

Eskiyi üzerimizden atmadan, "Yeni" olmadan savaşılmaz! Zafer kazanılmaz...

**DENİZLERİN YOLUNDA
LENİNİST SAFLARA!
ZAFERE KADAR DAĞMA!**

İzmir'den bir Leninist

DEVİRİM GÜÇLERİNİN BİRLİĞİ VE BİR PROGRAM ÖNERİSİ

Böylesi kopullarda devrimci örgüt ve partilerin yerine getirmeleri gereken en önemli görev, iki ülke emekçi halklarına etrafında birlepebilecekleri ve uğruna savaşabilecekleri bir iktidar odağı yaratmaktır. Günümüzde böyle bir iktidar odağı, ancak devrimci parti ve örgütleri birleptirmiş, devrimci bir programa sahip bir cephe ittifakı olabilir. Böyle bir ittifakın yaratılması için bütün devrimci örgüt ve partiler büyük bir sorumluluk içinde hareket etmekle yükümlüler. Türkiye ve K.Kürdistan devrimci hareketi, bu konuda zengin bir birikime sahiptir

Devrimci bir cephenin kurulması gerektiğini artık kimse açıktan red edemiyor. Bu konuda en sakter düpüncelere sahip olanlar dahi, proletaryanın sınıf mücadelesi açısından böyle bir ihtiyacın gerekliliğini reddetme cesaretini gösteremiyorlar. Bunun nedeni ortadadır: Kürt halkı, işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıflarda “birlik” yönündeki eğitim, duygu ve istek o kadar güçlü ki, buna karşılık çıkanlar, devrimin bu toplumsal güçlerinden tecrit olacaklarını görüyorlar.

Başta proletarya olmak üzere emekçi sınıflarda ve Kürt halkında “birlik” isteminin bu kadar güçlü olmasının anlamı üzerinde durmak gerekiyor. Bunun anlamı herpeyden önce ve özellikle devrimin toplumsal ordusunun iktidarı istediğidir. Politikada “birlik” istemek, “güç” olmayı istemekle, savaş kazanmayı ve iktidar olmayı istemekle aynı anlama gelir. Kürt halkı ve emekçi sınıflar sorunlarının kesin ve köklü çözümünün iktidar olmaktan geçtiğini herkesten çok iyi anlamışlardır. Herpeyden önce, uzun sınıf mücadelesinden öğrendikleri, bu mücadelenin onlarda yarattığı bilinç budur. Onlar, tam ve kesin bir kurtuluş için iktidara gelmek gerektiğini; bunun için ise “güç” olmak gerektiğini bilince çıkarmış durumdadır. “Güç” olmanın tek değil, ama en etkili yolu ise devrimin tüm savaşan güçlerini birleptirmektir. Ÿki ülkenin emekçi halklarındaki “birlik” eğitimini böyle okumak gerekiyor.

Toplumun çok farklı kesimlerinde “birlik” arayışlarının aynı zaman aralı-

ğında ortaya çıkmış olması, aynı zamanda, iktidar değipikliği için kopulların olgunlaştığının işaretidir. Toplum devrimci yoldan değiptirecek olan proletarya açısından bu, devrimci durumun bir devrim için olgun olduğu; devrimin güncel bir mesele haline geldiği anlamına geliyor. Burjuva sınıfın farklı politik temsilcilerinin aynı arayışlar içine girmiş olması ise, burjuvazinin mevcut hükümetle daha fazla yönetemeyeceğinin hem işareti, hem de kanıtıdır. Son aylarda burjuva partiler arasındaki “ittifak” arayışlarının nedeni, işte bu politik gerçeklerdir. Püphe-siz bu, bir başka gerçeğe de işaret ediyor: devrimci durum hiç bir zaman kendiliğinden bir devrime yol açmaz ve burjuvazi için mutlak anlamda “çıkışsız” bir durum yoktur. Burjuva sınıfı, onu devirecek güçler ortaya çıkmadıkça en umutsuz durumdan bile bir çıkış yolu bulmayı başarabilir.

Bütün bunların devrimin zaferi açısından anlamı, devrim güçlerinin devrimci bir cephe içindeki birliğinin yapımsal bir önem kazandığıdır. Leninist Parti bu sorunun önemine uzun yıllar önce şu sözlerle işaret etmişti:

“Devrimci durumun uygulanarak devam ettiği, iç savaş sürecinin giderek Kürdistan ve Türkiye’ye yayılması emelini gösterdiği, özcesi, devrimin nesnel kopullarının devrim için her zamankinden uygun olduğu bugünkü kopullarda, politik iktidarı ele geçirilmesi olağanüstü bir önem kazanıyor.

“Devrimci durumu devrime dönüştürmek için devrim güçlerinin birleşmesi büyük bir önem kazanıyor.

TKEP/L bu konuda, sorunun aciliyeti- nin ve öneminin bilinciyle hareket ediyor.” (1.Kongre Kararları)

Ne yazık, o günden bu güne yapılan pek çok birlik girişiminden sonuç alınmadı. Bunun başlıca nedenlerinden biri, iktidarın ele geçirilmesinin kazandıdığı olağanüstü önemi kavramayan oportünist hareketlerin geçici anlık başarılar uğruna devrimin geleceğini feda etmeleridir. Bir başka neden ise, birincisine bağlı olarak, aynı hareketlerin reformist parti ve örgütlerden bir türlü kopmamalarıdır. Oportünist hareketler “en geniş birlik” adına daima reformistlerle birlik peşinde koştular, ama onlarla oluşturdıkları platformlar, her seferinde devrimci güçleri eylemsizlik ve düzen sınırları içinde tutmanın aracı oldular. Leninist Parti daha o zaman reformistlerle oluşturulan platformların “ileri unsurların devrimci eylemlere yönelmesinin önünde engel oluşturdu”nu, bu nedenle reformist hareketlerin “devrim güçlerinin oluşturacakları güç birliğinin içinde dübünüle”meyeceğini ortaya koymuştu.

Bütün bir dönemin uzun deneyimi bu sözlerin ve yapılan tespitlerin doğruluğunu, önem ve anlamını defalarca kanıtlamıştır. En kritik anlarda reformist parti ve örgütler, içinde yer aldıkları platformları ya burjuvazinin hizmetine koymaya çalışmışlar ya da o platformları dağdıtmışlardır. İleri gitmek isteyen, geçmişini tam bir nesnellikle ele alarak değerlendirmek ve gerekli dersleri çıkarmak zorundadır. Bütün bir geçmiş dönemin deneyimlerinden çıkarılacak en önemli derslerden biri, reformist parti ve örgütlerin devrimci platformlarda yeri olmadığıdır.

Reformist parti ve örgütlerin olmadığı bir cephe mümkün mü? Böyle bir cephe sadece mümkün değil, fakat aynı zamanda bir zorunluluk halini almıştır. Yaşam, bunun tersinin olanaklı olmadığıny göstermiştir; bunun değil... Devrimci bir iktidar için devrimci yöntemlerle savaşılabilecek bir cephe, kısa zamanda emekçi sınıfların, Kürt halkının ilgi odağına yerleşebilir ve onlar için bir çekim merkezi olabilir. Çünkü

devrimci bir iktidar için devrimci yöntemlerle savaşmak; bunu açıkça ilan edip pratik politikada buna uygun davranmak emekçi sınıfların, Kürt halkının devrimci eyleme duydukları istek ve eylemlerle uyum halinde olacaktır.

Başta Kürt halkı olmak üzere devrimin toplumsal güçlerinin devrimci eyleme istek ve eylemlerinde olmadığıları söylemek için ya iflah olmaz bir kötümser -ama burjuvazi hesabına iyimser- olmak lazım ya da burjuvazinin dalkavdu... Böyleleri ne Kürt halkının Diyarbakır ayaklanmasını doğru okuyabilmelidir ne de yaygınlık kazanan devrimci kitle eylemlerinin nedenlerini. Her iki ülkenin emekçi halklarında faşist devletten ve kapitalist düzenden kurtulma yönünde çok güçlü bir istek ortaya çıkmıştır. Bu istek, aynı zamanda yoksul kitleleri daha ileri bir düzene; daha özgür ve refah içinde yaşanacak bir dünyaya taşıyacak iktidar arayışdır. Üstelik şimdi kitlelerin kapitalist düzene olan öfke ve kızgınlıklarının daha da bileyecek; teknelci kapitalist ekonominin krizini derinleştirecek, devrimci durumu daha da olgunlaştıracak yeni bir kriz dalgası kapıda.

Şöyle böylesi koşullarda devrimci örgüt ve partilerin yerine getirmeleri gereken en önemli görev, iki ülke emekçi halklarına etrafında birleşebilecekleri ve uğruna savaşabilecekleri bir iktidar odağı yaratmaktır. Günümüzde böyle bir iktidar odağı, ancak devrimci parti ve örgütleri birleştirmiş, devrimci bir programa sahip bir cephe ittifakı olabilir. Böyle bir ittifakın yaratılması için bütün devrimci örgüt ve partiler büyük bir sorumluluk içinde hareket etmekle yükümlüler. Türkiye ve K.Kürdistan devrimci hareketi, bu konuda zengin bir birikime sahiptir. Gerektiği dersleri çıkarmak kopuluyla, geçmişte yaşanan başarısız birlik girişimleri dahi geleceğin inşa edilmesinde bir zenginlikte çevrilebilir. Bu derslerin bağında şu temel nokta geliyor: Cephe ittifakı hiç bir şekilde pratik politikada iktidar meselesini arka plana atıp “hak ve özgürlükler” için mücadeleyi önem almazdır. Bu, her devrimci örgüt ve

partinin ilkesel yaklaşımı olmalıdır. Geçmişte kurulan birliklerin kısa sürede dağılmasının görünüşteki nedeni ne olursa olsun gerçek neden bu ilkedeki yoksun olmalarıdır. Bu nedenle, iki ülke emekçi halkları için iktidar odağı olmayı amaçlayan bir cephe ittifakı, aşağıda çerçevesi çizilen hedef ve önlemler için savaşacağı ilan etmelidir:

- Bütün iktidarın iki ülke proletaryası ve emekçi halkları tarafından ele geçirilmesi; Halk İktidarının kurulması,

- Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının tanınması, tüm ulusların ve ulusal toplulukların tam hak eşitliğinin sağlanması,

- Zindanların yıkılması ve tutsakların özgürleştirilmesi,

- Başta ordu, polis, MİT, mahkemeler gibi kurumların dağıtılarak faşist devlet aygıtının yıkılması,

- Bütün teknelci işletmelere, bankalara, büyük toprak mülkiyetine, emperyalist işletmelere zor alımı yoluyla el konulması; halkların temel ihtiyaçlarının karşılanması için gerekli önlemlerin derhal alınması,

- Esnaf ve küçük mülk sahiplerinin bankalara olan borçlarının silinmesi,

- Emperyalist devletlere olan borçların ödenmeyeceğinin ilan edilmesi, emperyalist devletlerle ve bölgedeki gerici devletlerle yapılmış bütün askeri ve politik anlaşmaların iptal edilmesi,

Elbette burada ortaya konulan kısa program, üzerinde tartışılacak bir taslaktır. Bu önlem ve hedeflerin bir kısmı devrim sırasında, bir kısmı devrimden hemen sonra gerçekleştirilebilir. Bunların ne zaman, ne şekilde gerçekleştirileceğini şimdiden tartışmanın anlamı yoktur; bunu bize yaşamın kendisi gösterecektir. Önemli olan bir devrim programına sahip; iktidar için savaşmayı her şeyin önüne koymuş bir devrimci cephenin örgütlenmesi işine girişmektir. Leninist Parti bu önemli konuda üzerine düşeni yerine getirmeye hazırды.

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR

Ölüm Orucu savaçsýSerpil Cabadan'a eyleminin 346. gününde müdahale edilmesinden sonra, Ölüm Orucu eylemi zindanlarda ve dışarıda sürdürülüyor.

Bıfli'deki direniş evinde eylemini sürdüren avukat Behiç Aşçı 30 Haziran tarihi itibarıyla eyleminin 87. gününde ve eylemini büyük bir kararlılıkla sürdürüyor. Cengiz Soydaş Ölüm Orucu Ekibi'nden Ölüm Orucu savaçsıların da aynı tarih itibarıyla eylemlerinin 61. günündeler. Adana'da, dışarıda eylemini sürdüren Gürcan Görüoğlu 56. gününde. Ve eylemlerini büyük bir kararlılıkla sürdürüyorlar. Kıyıklar F Tipi zindanında Ölüm Orucu eylemini sürdüren Pehmus Poyraz, aynı tarih itibarıyla eyleminin 204. gününde.

Buca F Tipi'nde bulunan Fahri Týrpan da aynı tarih itibarıyla Ölüm Orucu eyleminin 135. gününde.

Zindanlar onların sessiz çölyüyle yıkılmaya devam ediyor. İçeride ve dışarıda süren Ölüm Orucu eylemi, zaferi kazanmak üzere yola çıkan insanın iradesinin asla teslim alınmayacağı tüm dünyaya gösteriyor. Devrim, yenilmezliğini onların fedakarlığından ve cesaretinden alıyor.

Bu büyük mücadele, bu yıllardır süren savaş er ya da geç devrimci tutsakların zaferi kazanmasıyla sonuçlanacaktır.

**DEVRİMCÝ TUTSAKLAR ONURUMUZDUR!
ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR SÜRECEK
ZAFERE KADAR!**

HUKUKÇULAR ADALET BAKANIYLA GÖRÜPTÜ

Hukukçuların, F tipi cezaevlerindeki uygulamalar ve sürmekte olan Ölüm Oruçları üzerine Adalet Bakanı Cemil Çiçek'le olan görüşmeleri, TMY yasa tasarısının görüşülmesi nedeniyle uzun süre yapılamadı.

29 Haziran'da, Ankara Barosu Başkanı Ahsen Coşar, İstanbul Barosu Başkanı Kazım Kolcuoğlu, ÇHD Genel Sekreteri Selçuk Kozadaçlı, Prof. Dr. Hüseyin Hatemi ve Dr. Metin Bakkalçıdan oluşan bir heyet Cemil Çiçek ile görüşmek için Meclis'e giderken bir grup avukatta görüşmeleri beklemek ve basın açıklaması yapmak üzere Güven Park'ta toplandı. Görüşmeye giden heyet Bakan Çiçek'le çok kısa bir görüşme yapabildi. Yapılan görüşme-

de sadece TMY'ye ilişkin görüşler belirtilirken Ölüm Oruçlarına ilişkin ise daha sonra görüşüleceği bildirildi. Yapılan görüşmenin ardından açıklama yapan İstanbul Barosu Başkanı Kazım Kolcuoğlu, Bakan Çiçek'le görüşmelerinde TMY yasa tasarısına ilişkin eleştirilerini

ilettilerini belirterek, "F tipi cezaevlerindeki uygulamalar ve Ölüm Oruçlarına ilgili sorunlara görüşülecek" dedi. Güven Park'ta toplanan grup ise yaptığı basın açıklamasında F tipi zindanlarda tek kişilik ve üçer kişilik izolasyonun sürdüğü "tecrit-tretman" modelinin uygulanmasına bir an önce son verilmesi gerektiği, avukat Behiç Aşçı'nın bunun için Ölüm Orucu'nda olduğu ve sadıçının ciddi biçimde bozulduğunu

bildirildi. Avukat Taylan Tanay'ın yaptığı açıklamada "Bir kez daha sorunun çözümsüzlüde itilmesinin tarihsel ve siyasal sorumluluğunun siyasal iktidar üzerinde kalacağı ilan ediyoruz" sözleriyle sona erdi.

DETAK'a ulaşmak için e-mail adresi: detakistanbul@yahoo.com

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR

YE. Mücadele Birliði: Ölüm Orucu eylemi ile ilgili röportaj yapma isteðimizi geri çevirmediniz için teşekkürler. Ölüm Orucu eylemi hakkında düþüncelerinizi bizimle paylaşır mısınız?

Yçi: F tipi zindanlarında yapılması gereken ileri bir eylem olduðunu düþünüyorum.

YE. Mücadele Birliði: 6 yılý aþan bu savaþta 122 devrimci tutsak ölümsüzleþti bu konudaki düþünceleriniz neler?

Yçi: Devrimci tutsaklar onurlu bir yaþamý seçtikleri için insanların insanca yaþamaları için ölümsüzleþtiler. Ben bu sistem böyle sürdüðü sürece daha çok insanın öleceðini gözlemliyorum.

YE. Mücadele Birliði: Sizce Ölüm Orucu eylemi ile ilgili neler yapılabilir?

Yçi: Otobüs, vapur, tren gibi toplu taşıma araçlarında sesli ajitasyonlar, sürekli olarak afiş, kuş, pul, bildiri gibi propaganda araçları kullanılabilir.

YE. Mücadele Birliði: Ölüm Orucunda ölümsüzleþen devrimci tutsakların ölümsüzleþtiðini duyunca neler hissettiniz?

Yçi: Tabii ki üzüntü duyuyoruz bu haberleri duyunca, düþmana karşı kinimiz bileniyor. Öfkemiz hıncımız artıyor. Bu konuda insanlar çok duyarız öncelikle insanların duyarlı olmalarını saðlamak gerekiyor.

YE. Mücadele Birliði: Bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz.

Yçi: Ben teşekkür ederim.

YE. Mücadele Birliði: Merhaba sizinle zindanlarda süren Ölüm Orucu eylemi ile ilgili röportaj yapmak istiyoruz bize vakit ayırır mısınız. Ölüm Orucu eylemi hakkında düþüncelerinizi bizimle paylaşır mısınız?

Yçi: İnsanların ölmesine tabii üzülenim, ama onların yaptıklarının yanlış bulmuyorum. Çünkü, onların belli amaçları var. İnsanlık onurlarını kaybetmemek... F tipi zindanlarda bedenlerinden başka silahları yok. 8 metre karede başka ne yapılabilir ki.

YE. Mücadele Birliði: 6 yılý aþan bu savaþta 122 devrimci tutsak ölümsüzleþti bu konudaki düþünceleriniz neler?

Yçi: 122 kiþi öldü, bu sayı 123, 124, 125'e çıkabilir; istekleri kabul edilene kadar onların bu mücadeleyi sürdüreceðine inanıyorum.

YE. Mücadele Birliði: Sizce Ölüm Orucu eylemi ile ilgili neler yapılabilir?

Yçi: Bildiðim kadarıyla dýþarda Ölüm Orucuna girenler, aþık grevi yapanlar var; destek amaçlı bizim onların yanında olmamız gerekiyor. Elimizden gelen herþeyi yapıp insanlara onlar için birilerinin öldüğünü duyurmamız gerekiyor.

YE. Mücadele Birliði: Ölüm orucunda ölümsüzleþen devrimci tutsakların ölümsüzleþtiðini duyunca neler hissettiniz?

Yçi: Devrimci tutsaklar ölümsüzleþtiðinde halkın baðrından elmas gibi deðerli insanların birer birer güneþe akın etmesi her seferinde yüreðimde ayrı bir yara açtı diyebilirim, insanlara isyan ediyorum kendime bile. Ölüm Orucu eylemiyle ilgili herkesin yapabileceði bir þeyler var ve bunları yapmalıyız diye düþünüyorum.

YE. Mücadele Birliði: Bize vakit ayırdığınız için teşekkür ederiz.

Yçi: Ölüm Orucu eylemi ile ilgili düþüncelerimi sorduðunuz için ben teşekkür ediyorum.

YE. Mücadele Birliði: Merhaba sizinle Ölüm Orucu eylemi hakkında röportaj yapmak istiyoruz.. Ölüm Orucu eylemi hakkında düþünceleriniz neler?

Esnaf: Sosyalist baþında takip ettiðim kadarıyla Ölüm Orucu eylemi hem zindanlarda hem de dýþarda devam ediyor; gencecik insanların F tipi zindanların yıkılması ve insanların insanca yaþamaları için kendilerini feda ettiklerini biliyorum. Burjuva baþında zaten Ölüm Orucu eylemi yer almıyor, sosyalist baþında ise Mücadele Birliði ve Yürüyüş dýþında hiçbir yer vermiyor. Devletin F tipi zindanları açması'nın nedeni devrimin önünü tıkmaktır, önceden koðuş tipi cezaevine giren bir devrimci, kendini geliþtirip çıkıyordu, dýþarda devrim yürüyüşü yükselmekteydi. Bunun önüne geçebilmek için F tipi zindanlar açıldı.

YE. Mücadele Birliði: 6 yılý aþan bu savaþta 122 devrimci tutsak ölümsüzleþti bu konudaki düþünceleriniz neler?

Esnaf: Devrim savaþçılarının birçoðunun cenazesine katıldım ki-nim öfkem daha bir arttı devrim savaþçılarının aramızdan ayrılışını ben tabii ki üzdü, devlet geri adım atmazsa bu savaþta ölümsüzleþenler 122'de kalmayacaktır.

YE. Mücadele Birliði: Sizce Ölüm Orucu eylemi ile ilgili neler yapılmalı?

Esnaf: Baþında sansür kaldırılmalı, Ölüm Orucu eylemi baþında yer almalı. Kamuoyu oluþturmak gerekiyor, bunun için çalışmalar yapılmalı, Barışa Semah Dönerler etkinliðinde yapıldığı gibi futbol maçlarında statlarda pankart açılmalı, burjuva baþında yer alabilir bu þekilde

YE. Mücadele Birliði: Ölüm Orucunda ölümsüzleþen devrimci tutsakların ölümsüzleþtiðini duyunca neler hissettiniz?

Esnaf: Gencecik insanlar ölünce daha fazla öfkeleniyoruz, düzene karşı öfkemiz daha da artıyor. Onlarla bir daha görüþemeyeceðini, se-lamlaşamayacağın düþünüyorsun, bu þekilde duygular yoðunlaşıyor, demokratik halk devrimine öncülük edecek o vasfa ulaşıp kadro insanların kaybetmek üzücü tabii. 122devrim savaþçısını kaybetmek kolay de-ðil tabii, dýþarda Ölüm Orucu eylemi yerine yapılacak daha başka eylemler de var elbette, dýþarda ses getirici nitelikli eylemler gerçekleştirilmeli.

YE. Mücadele Birliði: Bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz.

Esnaf: Ben teşekkür ederim.

YE. Mücadele Birliði: Merhaba bir öğrenci olarak sizinle Ölüm Orucu eylemi ile ilgili röportaj yapma isteðimizi geri çevirmediniz için teşekkürler. Ölüm Orucu eylemi hakkında düþüncelerinizi bizimle paylaşır mısınız?

Öðrenci: Devrim savaþçıları birbir devrim için canlarını feda ediyor onların bu eylemini destekliyor, önlerinde saygıyla ediliyorum. Devrim için hem içeride hem dýþarda bu savaþ sürüyor. Burjuvazi bunları görmezden geliyor. Eðer görürse anlayacaklar sistemlerinin yıkılacağına, F tipindeki devrimcilerin zindanlarda gördükleri psikolojik baskılar eylemi kıramadı. Baskılar bizleri yıldıramaz yıldıramayacak da, onlar yani devrim savaþçıları dünyanın son umudu soyları tükenmeyen birer þahindirler.

YE. Mücadele Birliði: 6 yılý aþan bu savaþta 122 insan ölümsüzleþti bu konudaki düþünceleriniz neler?

Öðrenci: Ölüm Orucunda 122 devrim savaþçısı devrim için, halk için bu uðurda ölümsüzleþtiler, devrim için bu sayı 1000'e de ulaşsa biz umudu zaferi görüyoruz sonunda.

YE. Mücadele Birliði: Ölüm Orucunda ölümsüzleþen devrimci tutsakların ölümsüzleþtiðini duyunca neler hissettiniz?

Öðrenci: Onların bir bir ölümsüzleþtiðini duyunca derin bir üzüntü duyuyorum; ama "dik durmalýyım" diyorum, çünkü; ben onların ölümlerine güldüklerine þahit oldum ve zaferi kazanacağımıza inanıyorum.

YE. Mücadele Birliði: Bize zaman ayırdığınız için teşekkürler

Öðrenci: Ölüm Orucu eylemi hakkındaki düþüncelerimi dinlediðiniz için ben teşekkür ediyorum.

FÝLÝSTÝN'DE 3.ÝNTÝFADA HAZIRLIĐI

Bir Ýsrail askerinin Filistinlilerce kaçırlıp tutsak edilmesinden sonra, Ýsrail'in Gazze'ye girmek suretiyle bařlattıđı operasyon devam ediyor. 1 haftayı aşkın süredir Ýsrail, tüm dünyanın gözleri önünde evleri bombalıyor, Filistinlileri tutsak alıyor, kelimenin tam anlamıyla terör estiriyor. 1 hafta önce, askerinin kaçırlmasından hemen sonra açıklama yapan Ýsrail Altyapı Bakanı Binyamin Ben Alizer "istersek Filistin hükümetinin yarısını kaçıřabiliriz" demiřti. Ve adeta bunu göstermek istercesine Ýsrail 29 Haziran tarihinde Filistinli 8 bakanı ve 20 milletvekilini kaçıřarak tutsak aldı. Bu, Ýsrail'in Filistin'den gelecek her türlü saldırıya daha büyük bir misilleme eylemiyle karřılıık verme tavrının bir uzantısı. Ýsrail, bunu bir siyasi prestij meselesi olarak görüyor ve Filistin'e dönük katliamları için bir gerekçe haline getiriyor.

Ýsrail'in askerinin kaçışılmasından hemen sonra tanklar ve toplarla Gazze'ye başlattığı saldırı, siyonizmin nasış ırkçı, faşist bir ideoloji olduğunu bir kez daha gösteriyor. Ünlü yazar İlya Ehrenburg, 2. Paylaşım Savaşını anlattığı "Fıştına" adlı romanının bir yerinde, Sovyetler Birliđi'ne giren Nazi ordularının nasış Yahudileri toplu olarak sürgün ettiğini ve yaşlı, genç, çocuk yüzbinlerce insanı Ukrayna'da bulunan Bab-ı Yar adlı bölgede acımadan katlettiğini carpıç bir dille anlatır. Bu sürgün yolculuğu boyunca yařa-

nın tek düşmanı Ýsrail olsa, bu tür bir "kuralsız savaş" a karşılıık savaşmak yine zor olmazdı; ama Filistin halkı ABD ve AB emperyalizmine karşılıık da savaşmak zorunda. Ýsrail, Ortadođu'daki tüm politikalarını, özellikle ABD'nin desteğiyle hayata geçiriyor. Eđer bu destek olmasaydı Ýsrail siyonizminin Ortadođu'dan sökülüp atılması çok daha kolay olurdu. Ve ABD, Ortadođu'da ve özellikle Filistin konusunda "çözumsuzlük" politikasını devam ettiriyor. Bugüne kadar sunulan tüm "çöz-

züm"ler, sorunu kronikleştirmekten öte gitmedi. Sunulan "yol haritaları"nın tek bir amacı vardı: Filistin Devrimi'ni boğmak, Ýsrail'in varlığını Filistin halkına kabul ettirmek. Ve Filistin halkı, intifadasıyla bu oyunu her seferinde bozdu. Çünkü Filistin sorunu herşeyden önce Ýsrail'in tanımması sorunudur. Arafat dahil hiçbir burjuva önderlik, Filistin halkına Ýsrail'in varlığını kabul ettiremedi. Filistin halkı kendi toprakları üzerinde

yapay bir şekilde kurulmuş olan bir Ýsrail'i asla kabul etmedi. Pimdi son süreçte, Hamas'ın iktidar olmasıyla birlikte yeniden bazı "çözüm" önerileri gündeme geldi. Ýsrail zindanlarında tutuklu olan bazı Filistinli yöneticilerin (Mervan Barguti gibi) hazırladıkları söylenen "çözüm" önerileri Hamas'la devlet başkanı FKÖ temsilcisi Mahmut Abbas arasında yeniden

nanlar, insanın tüm insanlık duygularını ayağa kaldırır. Bugün Ýsrail ordusu aynı řeyi Filistinlilere yapmaktadır. İnsanları yaşlı, çocuk demeden sürmekte ve katletmektedir. Ýsrail başbakanı Olmert'in "ölçsüz eylem" dediği bu olsa gerek. Bu şekilde Filistin halkı üzerinde kelimenin tam anlamıyla terör uygulayarak onları devrimden vazgeçirmeye, Ýsrail siyonizmini topraklarından söküüp almak için girişecekleri eylemlerden caydırmaya çalışıyorlar. Hatırlanacaktır, Ýsrail bir ara feda eylemlerinde bulunan Filistinli militanların evini yıkmaya karar almış ve bunu hayata geçirmişti.

Öte Ýsrail, Filistin halkına karşılıık yarım aşrıdan fazla bir zamandır bu yöntemlerle savaşıyor. Filistin halkı

görülmeye başlanmıştır. Adına “ulusal diyalog” denilen bu görüşmelerin seyri hakkında henüz yapılmış bir açıklama bulunmuyordu; ama sanki Hamas uzlaşmaya yakınlaşmış gibi bir görüntü arz ediliyordu. Oysa sorunun özünde, Filistin halkının İsrail’i kabul eden her türlü anlaşmaya karşı çıkması yatıyor. Ve şimdi Filistin’de bir üçüncü intifadanın başlayıp başlamayacağı tartışılıyor.

Puna kuşku yok: İsrail’in Filistin halkına yönelik her türlü saldırısı halkın devrimci eylemleriyle yanıtlanıyor. Yılların deneyimine sahip Filistin halkı, artık sadece yüreğinin ve bilincinin sesini dinliyor. Onlar, artık devrimin onları götürdüğü yere gidiyorlar. Ne zannedildiği gibi Hamas, ne de FKÖ, Filistin

halkını dilediklerince yönlendirebiliyorlar. Filistin halkı, tam anlamıyla devrimci bir ordu gibi davranıyor. Ne zaman geri çekileceğine ne zaman saldıracağına gelişmelere göre kendisi karar veriyor.

Filistin’in kendi içinde sınıfsal ayrışma da giderek daha çok su yüzüne çıkıyor. Uzlaşmacı olan burjuva sınıflar ve onların politik temsilcileriyle, uzlaşmaya karşı olan emekçi sınıflar arasındaki mesafe açılıyor. Bunun giderek bir iç savaşa dönüşme ihtimali yüksek. Filistin Devrimi, kendi burjuvalarına ve işbirlikçilerine karşı savaştan yol alamayacağı bir aşamaya doğru hızla ilerliyor. Bütün afra tafrasına rağmen Hamas’ın gerçek yüzü bu süreçte daha iyi anlaşılacaktır. Bugüne kadarki tüm politikalarıyla İsrail’in ve ABD’nin ekmeğine yağ sürmüş olan Hamas’ın, iktidarda bunu daha kolaylıkla yapacağına şüphe yoktur.

Filistin’de eksik olan, varolan devrimci ve sosyalist güçlerin süreçte aktif rol oynamadığı inisiyatifli tutumlarıdır. Filistin Devrimi’nin, intifadaların gerçek mimarları inisiyatifli FKÖ ya da Hamas gibi burjuva işbirlikçilerine bırakılması süreci Filistin Devrimi hedeflerine ulaşma konusunda yeni zorluklarla karşı karşıya kalacaktır. Filistin Devrimi, “ulusal diyalog” vb. aşamalarını çoktan aşmış durumdadır. Ne İsrail’le ne de onun işbirlikçileriyle Filistin işçi ve emekçilerinin diyalogda bulunacağı bir şey kalmamıştır. Filistin Devrimi, bu zorlu süreci de atlatacak ve gerçek öncülerinin ellerinde zafere doğru yürümeye devam edecektir.

SAVRA SAVRA HATTA NASR!

Geçen yıl Kasım ayında

Panasonic, eski televizyon borularının piyasada kullanımının düşmesini ve maliyetinin yüksek olmasından kaynaklı yeni sisteme, yani düz ince ekran televizyon üretimine geçmesini gerekçe göstererek, Esslingen’deki fabrikayı kapatma ve yaklaşık 600 (bunun 350’si Türkiyeli işçiler) işçiyi ipten çıkarma kararı aldı.

15 Pubat 2006 tarihinden beri de üretime son verildi.

Bunun üzerine, neredeyse sadece Türkiyeli işçilerin katıldığı bir eylemlilik süreci başlatıldı. Fabrikanın parkında çadırlar kurularak, 100 günü açacak bir nöbet başladı. Tabii bunun yanı sıra şehirde sendika ile mitingler düzenleniyor yol kesme eylemi yapılıyor. Basının yodun desteğini görüyorlar ve bilinci bir şekilde tv kanallarına telefonda bilgi ve

PANASONIC’DE EYLEM

rilmiyor, oraya gelmeleri sağlanıyordu. Sendika ile firma yönetimi arasında süren görüşmelerden bir şey çıkmayacağına inanan işçiler süresiz açlık grevine başladılar. Toplam 13 gün sürdü açlık grevi. İki gün anlaşma sağlanabileceğinden dolayı ara verildi ve görüşmelerden bir şey çıkmayınca devam kararı alındı. Bir çok işçi hastaneye kaldırıldı ve hatta bir tanesi o sırada by-pass ameliyat olmak zorunda kaldı.

İşçilerin talebi ise, verilecek olan tazminatların yükseltilmesi ve daha insani daha doğru bir sosyal plana göre çözümlerin düzenlenmesi.

“İsteklerinizin ne kadar kabul edildi ya da yapıldı oldu” dediğiniz açlık grevi

ne kadar başarılı oldu?” diye sorduklarımız soruya; “tam anlamıyla başarılı olmadığımız ama patronun da istediğinin tam anlamıyla olmadığımız” söylediler.

Açlık grevi bitirilmiş; şimdi gelecek ay içerisinde olacak mahkeme bekleniyor; yani eylem biraz sakinleşmiş, ama bitmiş de değil.

Sendika ile yönetim arasında görüşmeler devam ediyor

Bu eylem epeyce geniş bir yankı uyandırdı, yani Almanya tarihinde ilk defa böyle uzun bir eylem sürüyor ve açlık grevi gibi bir eylem biçimine dönüştürülmüş. Çeşitli sendikalar ve gruplar ceza bile almamışlar yol kesmelerinden dolayı. Oysa cezası çok ağır; 96 Ölüm Oruçlarında otoban kesenler, hala adıkları para cezalarını ödüyor.

**Y.E.Mücadele Birliği Okurları
Almanya**

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR

VİYANA'DA BUSH KARŞITI PROTESTO GÖSTERİSİ

ABD-AB zirvesinin sürdüğü Avusturya'nın başkenti Viyana'da Bush karşıtı eylemler sürüyor. 22 Haziran'da siyasal parti ve sivil toplum kuruluşlarının da katıldığı yaklaşık 10 bin kişi, Westbahnhof Tren İstasyonundan, kent merkezi yakınlarındaki bir üniversiteye dek Bush karşıtı sloganlar atarak yürüdü. Eylemde, "Katil Bush, İran, Afganistan ve Irak'tan Elini Çek", "Kıyıyı Durdur, İslam Düşman Değil", "Guantanamo'yu Kapat" sloganları atıldı. Sonra Votiv Parkı'nda yapılan eylemde ABD'li barış eylemcisi Cindy Sheehan ile İngiliz milletvekili George Galloway de katılarak birer konuşma yaptılar.

GECEKONDU HALKI AYAKTA: EVLERİMİZİ YIKTIRTMAYACAĞIZ

Ankara'nın yoksul semtlerinden Mamak ve Çankaya'da sermayeye rant kapısı yaratan Kentsel Dönüşüm Projesiyle evleri yıkılan gecekonduların sakinleri, 27 Haziran günü Yıkılma Günü'nde bir araya gelerek Kızılay, Güven Park'a yürüdü.

Yıkılma Mahallesi ve Dikmenderesi'nden Ankara Büyükşehir Belediyesi'nin Kızılay Güven Park'ta bulunan binasına yürüyerek yığınların yasal işleyişiyle ilgili bilgi almayı talep eden dilekçelerini vermek isteyen gecekonduların yoksul halkının karşılarına yüzlerce çevik kuvvet ve çok sayıda polis panzeri çıkarıldı.

Sabah 10.00'da Mamak mahallesi halkıyla buluşan Yıkılma ve Dikmenderesi halkı, yürüyüş sırasında ana yola gelmeden polis barikatıyla karşılaştı. Barikatları "Yığınlarla Karşı Omuz" sloganıyla karşılayan gecekonduların halkı, seçtikleri bir heyetle beraber Kızılay'da bulunan Büyükşehir Belediyesi'ne gitmek istediklerini tekrarladı. Polisin önlerindeki barikatı açmaması üzerine patika ve yamaçlardaki ara yollardan belediye otobüslerine topluca binip Güven Park'a gittiler.

Burada kendilerini bekleyen diğer mahalle sakinleriyle buluşan yüzlerce gecekonduların halkı, belediye binası önünde "Evimizi Yıkılsın Biz de Yıkılalım" sloganı atarak yüzlerce insanın evsiz kalma tehlikesiyle karşılaştığını söylediler.

Yınzaladıkları dilekçeleri belediyeye teslim eden mahalle halkı, yığınları durdurana kadar mücadele edeceklerini belirttiler.

BANGLADEŞ'TE ÖĞRETMENLER AÇLIK GREVİNDE

Öğretmenlerin maaşlarına zam talebiyle 17 Haziran'da eyleme başlamalarından bu yana, ülkedeki özel okul ve devlet okulları kapanmış durumda. Sendika, ortalama 3 bin taka (43 dolar) olan ücretin 5 bin takaya çıkarılmasını, ayrıca kira ve sağlık yardımını sağlanmasını istiyor.

Açlık grevine katılan öğretmenlerden 15'i hastaneye kaldırıldı. Bangladeş İlkokul Öğretmenleri Sendikası Başkanı'nun, açlık grevinin 3. gününde yaptığı açıklamada, hükümet taleplerini kabul edinceye kadar açlık grevini ölümüne sürdüreceklerini söyledi.

KARTAL BELEDİYESİNDE GREV

Kartal Belediyesi işçileri, toplu iş sözleşmesinin varılan anlaşmazlık nedeniyle aldıkları grev kararı gereği 26 Haziran günü greve çıktılar. Kartal Belediyesi önünde biraraya gelen DİSK Genel İş Sendikası üyesi işçiler, grev pankartını açıp açıklama yaptılar.

6 aydır devam eden görüşmeler sonucunda 6 maddede anlaşma sağlanamaması üzerine 24 Mayıs'da grev kararını ilan ettiklerini duyuran işçiler, belediye yönetiminin, belediyeyi halka hizmet eden bir kuruluş olarak değil, bir ticarethane olarak gördüğünü öne sürerek, belediye yönetiminin bu tutum ve davranışlarından vazgeçmesini istedi.

Belediye işçilerinin grevi, 28 Haziran tarihinde anlaşma sağlanmasyla sona erdi.

AVUSTRALYA'DA BÜYÜK PROTESTO

Avustralya'da yüzbinlerce emekçi, yıl sonunda yürürlüğe giren yeni iş yasasının protesto etmek için sokaklara döküldü. Fabrika ve atölyelerde sendikal faaliyetleri dahi yasaklayan yeni yasanın geri çekilmesini talep eden 100 bini aşkın emekçi, ülkenin dört bir yanında yaptıkları eylemlerle hayatı durdurdu.

Başkent Sydney, Melbourne ve diğer kentlerde yapılan eylemlerde, hükümet ve yeni yasa karıştı sloganlar atıldı. Avustralya'da geçen senenin sonunda yürürlüğe giren yeni iş yasası uyarınca, sendikal faaliyetler büyük ölçüde kısıtlanıyor. Hükümet, işçi düpmanı yasanın "üretimi arttıracadığını" iddia ederken, işçilere bireysel sözleşmeler imzalatacakları için "sendikal faaliyete gerek olmadığını" savunuyor. Ancak sendikalar ve muhalefetteki İşçi Partisi, yasanın ücretlerde düşüşe neden olacağını, işten çıkarmaları kolaylaştıracadığını ve iş güvenliğini azaltacağını belirtiyorlar.

Yeni iş yasası ve Avustralya çapındaki protestolar, emek hareketinin canlanmasıyla ilgili yeni süreç, hükümetin ve icraatlarının sorgulanmasına da neden oldu. Bu gelişmeler, bir süredir durgun olan Avustralya emekçilerinin hareketinin yükselmesine ve hükümete olan desteğinin azalmasına, işçi partisinin desteğinin artmasına neden oldu. İşçi Partisi önümüzdeki yıl yapılacak seçimlerde seçilirse ilk icraatının çalışma yasasının iptali olacağını belirtiyor ve Irak'taki askerleri çekme vaadinde bulunuyor.

GENERAL MOTORS'DA DAYANIŞMA

Portekiz'deki General Motors (GM) tesisinin "tasarruf" gerekçesiyle kapatılmak istenmesine ve 1150 işçiyi işten atmak istemesine karşı, GM'nin diğer fabrikalarındaki işçiler, dayanışma eylemleri yapıyor. Geçtiğimiz hafta Almanya'da Rüsselsheim Opel fabrikasında 5 bin işçi destek için işbirliği, ardından 27 Haziran günü de Bochum ve Eisenach'taki Opel işletmelerinde dayanışma eylemleri yapıldı. IG Metall sendikası adına yapılan açıklamada, Portekiz Azambuja'daki işçilerin başına gelen şeyin 2008'e kadar Avrupa'daki 12 GM fabrikası işçilerinin başına geleceği belirtildi.

GM, bir süre önce de İngiltere'deki Ellesmere Port'taki fabrikasından 900 işçiyi atmıştı. GM, araç başına 500 euro tasarruf yapabilmek için fabrikalarını Portekiz'den İspanya'ya kaydırmayı planlıyor

İsveç'te de, GM'ye bağlı üç Saab fabrikasında çalışan işçiler, Portekizli işçilerle dayanışmak için işbirliği yaptı. Trollhättan, Göteborg ve Södertälje'deki işletmelerdeki eylemler sırasında yapılan konuşmalarda tekelin kâr hırsıyla işçileri sokada atması ve diğer işçileri de ücretlerden feragatle zorlaması protesto edildi.

FRANSA'DA SINIRDİPİLLARA KARŞI SİYİL YTAATSİZLİK

Fransa İşçileri Bakanı Nicolas Sarkozy'nin önerisiyle geçtiğimiz günlerde Senato'da onaylanan kaçak öğrenci ve gençlerin sınır dışı edilmesi kararına Fransa halkı uymuyor. Fransa halkı, öğrencilerin ve çocukların sınır dışı edilmesine karşı büyük bir kampanya başlattı.

Pek çok demokratik kurum, kuruluş, parti ve sendikaların başlattığı eylemde, onbinlerce imza toplandı ve "koruyucu aile" uygulaması başlatıldı. Ocak ayından beri süren koruyucu aile kampanyasının belediyeler, kiliseler, okullar, sinemalar, Senato üyeleri, dernekler vb kuruluşlar yürütüyor. Bu kampanya dahilinde yüzlerce kişi koruyucu aile olarak göçmen çocukları sahiplendi.

Sarkozy'nin hedefi bu yıl sonuna kadar 25 in göçmeni sınır dışı etmek iken, Sınır Tanımayan Eğitim Ağı (RESF), sınır dışı edilmesini engellemek için yaz nöbeti sistemi kurdu ve tek bir göçmenin sınır dışı edilmesi durumunda büyük gürültü koparılacak. Herhangi bir göçmenin yakalanması durumunda, mümkün olduğunca daha fazla insan harekete geçirilecek; parlamenterler, politikacılar, hava yolu ulaşım sendikaları da alarm halinde olacaklar. 20. Paris bölgesi sosyalist Belediye Başkanı da 30 Haziran'dan itibaren belediyede bir vatandaş nöbeti sistemi kuruyor ve her seçilmişin nöbetle görevli olacağını ve gerekirse sınır dışı tedbirlerine karşı çıkacaklarını söylüyor.

BU İP LENİNİSTLERE DÜŞÜYOR

90'lı yıllarda yaşanan sert iç savaş sürecinde, sokak egemenliği devrim güçlerinin eline geçmişti. Proletarya, emekçiler, gençlik, her gün bir başka yerde gösterilerle, yürüyüşlerle, barikatlarla devrimin sesini duyuruyordu.

2000'li yıllarla birlikte iç savaşın küresel bir olgu durumuna gelmesi, olayları daha da büyüten bir etken oldu. Afganistan-İrak işgali ve buna karşılık gelişen eylemler, yüzbinleri sokaklara döktü. Bu süreçte sermayenin kapsamlı saldırısının bir ayağı olan özelleştirmeler karşısında işçi sınıfının geniş kesimleri harekete geçti, eylemlere girişti. Proletarya ve emekçi yığınlar etkili eylemleri derhal örnek almaya, eylemlerden ödenerek eyleme geçmeye başladılar. SEKA ve TEKEL işçilerinin eylemleri en canlı örnekler oldu. Fabrika işgalleri, yol kesmeler, gösteriler işçi sınıfı, aileleri ve o yöredeki geniş emekçi kesimlerin katılımıyla yaygınlaştı, büyüdü.

Devrimci bir kriz varken, burjuva güçler, böyle bir ortamın devrimi daha da güçlendirdiğini kendi deneyimlerinden bildikleri için, sokak egemenliğini yeniden ele geçirmek üzere harekete geçti. Bizatihi burjuva sınıfın kurmayları tarafından yaratılmak istenen 2005 Newroz'undaki Kürt paranoyası, Mersin'deki bayrak komedisi ile ateşlendi. Ancak bu girişim, istenen sonucu vermedi. Nisan 2005'te Genelkurmay başkanlığı "sivil unsurların da devreye sokulduğu topyekün mücadele" emrini verdi.

Emri alıp harekete geçen "sivil unsurlar", Trabzon'dan başlayarak linç ayınları tezgahlamaya girişti, bu giderek yaygınlaştırdı. Son günlerde Ege'nin çeşitli kasabalarında linç, bizzat kaymakam, jandarma gibi kolluk güçleri ve mülki amirlerin de desteğiyle Nazilerin Yahudi mahallelerindeki pogromlarından farklı olmayan ya da talan ve evini barkınını terk edip göçetmeye bıraktı. Linç ayınları ve pogromlar * televizyonlardan günlerce yayınlanarak toplum terörize edilmeye, sindirilmeye ve böylelikle sokak egemenliği düzen güçlerince yeniden ele geçirilmeye çalışıldı. 90'lı yıllarda özel timler, askerler ve korucular tarafından taraftan köyleri yakılıp göç ettirilen Kürtler, bu kez de Nazi artıklarının, faşist gürhurların pogromlarına kurban edilmek isteniyor.

Burjuvazinin kurmayları bunu planlarken, aslında bir şeyi daha amaçlamışlardı. Bayrak-vatan histerisiyle bağlatılan, linç ve pogromlara kadar uzanan bu üçüncü boyen kampanya ile giderek güç kaybeden düzen saflarının yeniden güçlendirmektir bu amaçları.

Türkiye tekeli sermayesinin derin yapısal krizi ve emperyalizmin yeni evredeki tam ilhakı, gerek kırsal alanlarda olsun, gerekse kentlerde olsun küçük-orta mülk sahiplerini hızla mülksüzleştirdi. Yaşamları sarsılan, ellerindeki yaşam ve geçim araçlarından olan bu küçük mülk sahipleri, nesnel olarak kapitalizmin işleyiş yasaları gereği devrimci bir konuma doğru itiliyorlar. Ancak burjuva sınıfın kurmayları burada devreye girerek küçük mülk sahibi katmanların önyargılarına sesleniyor, onları üçüncü boyen bir bayrak etrafında toparlayarak asıl kurtuluşlarına karşı, devrime karşı eyleme sokup, düzen saflarında örgütlemeyi hedefliyorlar.

Birkaç ay önce Pemdinli'de devletin suçüstü yakalanmasından sonra, ordu, kimyasal silahlara başvurarak olayı kapatmak istedi. Ancak Kürt halkının cevabı, daha da sert oldu; Kürdistan'da halk şehitlerden yana yöneldi. Türkiye'nin metropollerinde şehitler, ayaklanmalar, gösteriler ve çatışmalar yaşandı.

Bu baharla birlikte, "hiç olmadık kadar" çok asker, Kürdistan'a yığıldı. Sevk edilen birliklerde, orada ödenen beri konuşulanan "olağan" birlikler de eklendiğinde, 300-350 bin kişilik dev bir ordu gücü Kürdistan dağlarında, köylerinde "operasyonlar" düzenliyor. Zaten bu durum kendi olağan sonuçlarının vermeye başladı. Her gün dağlardan asker tabutları

gelmeye, kentlerde faşist histeri çölgüleri arasında asker cenazeleri kaldırılmaya başlandı...

Linç, pogrom, Kürdistan'da yeniden biddetlenen savaş... Bunun yanı sıra yeni çıkarmaya hazırladıkları TMY... Bu gelişmeler karşısında ortalama sol hareket hem de küçük burjuva aydınlar hep bir ağızdan bağışmaya başladılar. Baskılar, işkenceler, katliamlar artacak, polislin yargı-sız infazlarının önü açılıyor vb vb. Küçük burjuva aydınlar neyse de, ortalama sol hareket birkez daha olayları ne kadar dar algıladığını gösterdi. Zira bu söylenenler, gerçeğin bir yüzü. Yani işkenceler, baskılar, katliamlar artacak, bu doğru ama tek yanlı. Olayın diğer yüzü daha farklı. Çünkü bu baskıların, işkencenin, katliamın artması, emekçi yığınlarda ve Kürt halkında mücadele kararlılığı ve isteğini de artırıyor, keskinleştiriyor. Yani baskı, katliam, işkence; karşı kutupta ise ayaklanmalar, devrimci durum her yönüyle daha da olgunlaşması, iç savaş; devrimin atada geçmesi, ki ilk aşada çıkışlı gerilla cenazelerinde görüldü. Burjuvazi egemen olabilmek için biddetini artırdıkça, emekçi sınıflar ve Kürt halkı da ayaklanmalara yönelecektir. Burjuvazi ne yaparsa yapsın, bizim için, devrim için çalışmaya devam ediyor.

Bütün bu süreç elbette düz bir çizgi halinde ilerlemiyor. Karşı sınıfların birbirleriyle mücadelelerini, çatışmalarını olduğu kadar, burjuva sınıfın çeşitli kesimlerinin birbirleriyle çatışmalarını, çelişkilerini, mücadelelerini de barındırıyor. Bu durum, olayların gelişimi içinde kendini açığa vuruyor. Pemdinli'de yaşananlardan sonra savcının görevden alınması, hazırladığı iddianamenin değiştirilmesi bu çatışmanın ilk raundu oldu. Ama orada bitmedi, burjuva güçlerin kendi aralarında çatışması, birbirlerini boğazına sarılarak, gödüs gödüs sürüyor. Danıştay'daki saldırı ve yargıların kurşuna dizilmesi bunu açıkça gösteriyor. Tetidi ki-min çektiği çok da önemli değil, zira bazen dinci faşistler, bazen MHP'li faşistler olsa da, onları yöneten, yönlendiren güç, sermayenin kendisi oluyor.

Danıştay'daki saldırı olayıyla burjuvazi birkaç şeyi hedefledi. Ordunun yıpranan durumunu düzeltmek bu hedeflerden birisi. Uzun süreden beri her türlü vurgun, soygun, uyuşturucu işlerinin mafya çetelerinin içinden hep bir ya da birkaç rütbeli ordu mensubu çıktığı gibi, orgeneral-bile talandan, soygundan pay aldıkları için yargılandı. Hakeza uzun iç savaş orduyu iyice yıprattı. Her ne kadar tekelci faşist medya tarafından zaman zaman yapılan anketlerde, "en güvenilir kurum ordu" olarak ilan edilse de, bunun böyle olmadığını biliyor. En açık göstergesi, bir süreden beri ordunun açktan desteklediği, kazanmasını istediği partiler, seçimlerde hep oy kaybetti, hatta meclise dahi giremeyecek duruma geldiler. Burjuvazinin kurmayları da bu durumun farkında olduklarından, bu yolla durumu düzeltmeyi, TSK'ya güveni tazeleyip prestijini artırmayı hedeflediler.

Ancak asıl hedefleri ise her zaman olduğu gibi, devrimi engellemektir. Danıştay'a yapılan saldırıdan sonra, laik-anti laik kamplaşması gibi yapay bir karşıtık temelinde toplumun geniş kesimlerini düzen saflarında örgütlemeye çalıştılar. Genelkurmay başkanlığı, geniş kesimleri laiklik karşıtlarına karşı tepki göstermeye, "laik cumhuriyete" sahip çıkmaya çağırırken; hükümet kanadı ise yığınları "anayasa ve meclise" sahip çıkmaya çağırıyor. Yani karşı kutuplardaymış gibi davranış birbirlerine güç verdiler: amaç, devrimi engellemek. Devrimin gelişimine, güçlenmelerine karşı geniş yığınları laik ya da dinci biçimde düzen saflarında örgütlemeye giriştiler.

Gerek Kürdistan'da, gerek Türkiye'de yaşanan süreç, bunu açığa çıkardı. Kapitalizme ve kapitalist yaşam biçimine karşı çıkan çok geniş bir kitle potansiyeli ve gücü var. Denizlerden bu yana verilen mücadele, uzun yıllar bunu hazırladı. Pimdi açığa çıkmaya başlayan geniş yığınları kucaklamak, bu potansiyeli bir güç örgütüne haline getirmek gerekiyor. Asıl ve ivedi olan budur. Biz Devrimiz Devrim Biziz jiarı asıl anlamını burada ortaya koyuyor. Pimdi daha geniş yığınlara daha güçlü gitme zamanı, şimdi her Leninist "bu ip bize düşüyor" diye düşünme ve işe girişme zamanıdır.

* Kitleleşme kıyım. II. Paylaşım Savaşları sırasında Nazilerin Yahudilere karşı kitleleşme olarak yok etme hareketi.

Bir Kez Daha 2 Temmuz ve Derin Devlet zerine

Son süreçte Danıştay Saldırısı ile yeniden gündeme gelen “derin devlet” tartışmaları, 2 Temmuz katliamının yıldönümünün yaklaşması bugünlerde daha da hararetleneceğe benziyor.

Sınıflar mücadelesi içinde kavramların yerli yerinde kullanılmaması, giderek çarpık bir bilinen oluşmasına neden oluyor. İlk bakışta gayet doğal ve masumane kullanılan bir kavram, giderek olgunun içeriğinin farklı anlaşılmasına yol açıyor.

“Derin devlet” ya da aynı anlamda kullanılan “kontrgerilla” bunlardan birisidir. Bizim “ortalama sol” hareketimiz, kendisine yapılan “yalnızca görünürden hareket etme, ilk bakışta görüldükleri ve algıladıkları ile olgu ve olayları değerlendirmeye” eleştirisinden kurtulmak adına olacak ki, “derinlikli” analizler yapma hevesine tutulmuştur. Ortalama sol’un başını döndüren bu “derinlik sarhoşluğu”, en çok devlet söz konusu olduğunda ortaya çıkıyor. Bir anda “derin devlet”, “gizli devlet”, “kontrgerilla”, “gladio” kavramları havada uçurumaya başlıyor. Sonra ortalık biraz duruluyor, dikkatler “derin devlet”ten sığ devlete, ortalama sol anlayışa göre hükümet vb.’ne çevriliyor. Derken yeni bir vukuatla bir anda yeniden “derin”lere dalınıyor!

Ortalama sol’un “derin” analizlerine göre, birileri canı istediği zaman düömeye basıyor ve olayların yönünü dilediğince değiştiriyor. Bu bakış açısında sınıflar mücadelesi, sınıflar savaşının ulaşılmış olduğu düzey, sınıflar arası güç dengelerinin ne durumda olduğu vb.’nin hiçbir

önemi yoktur. Devletin içine çöreklenmiş “gizli güçler”, toplumun gündemini dilediklerince değiştirmektedirler. Devrim ise zaten hiç kimsenin gündeminde yoktur. Olup biten bütün olayları sonal nedenlerine kadar götürmek, olaylar arasındaki içsel bağlantıları ve geçişleri görebilmek bir sürü olay ve olgu arasından belirleyici olanları çekip çıkarmak konusunda ortalama sol’dan bir açılım beklemek nafil bir uğraş olacaktır.

Ortalama sol hareket, bu yıl 2 Temmuz anmasına hazırlanırken, yine aynı mantıkla hareket ediyor. Danıştay saldırısından geriye dödü, Pemdinli, Susurluk ve Sivas saldırısının devletin içinde çöreklenmiş bir (ya da birkaç) “çete”nin organize ettiğini ve yönlendirdi-

ğini düşünüyor. En son Danıştay saldırısı ile gündeme gelen “Atabey Çetesi”ni bulmuş olmanın haklı gururuyla(!) devletin içindeki “çeteleri” defifre etmenin, bulmacadaki ipin ucunu bulmanın rahatlığıyla hareket ediyorlar. Devleti tevhir edeyim derken farkında olmadan devletin içinde kirli işlerle uğraşan çepitli aparatların olduğunu kanıtlamış olduklarını, bu şekilde bunların ortaya çıkmasıyla insanların bir çoğunda devletin bu tür “çete”lerden, “kamburlar”dan arındığı imajı uyandırdıklarını göremiyorlar.

Devlet, işçi sınıfı ve emekçilere karşı, yoksul Kürt Halkı ve devrimcilere, komünistlere karşı topyekün bir savaş içerisinde olduğunu zaten hiç bir zaman gizleme gereği duymamıştır. En son Adalet Bakanı Cemil Çiçek’in TMY’nin kabul edilmesinden sonra yaptığı açıklamada “Bugün Irak’ta toplantı, gösteri yürüyüşü hakkında var mı?” sorusuyla ortaya koyduğu şey, bunun açık itirafıdır. Adalet Bakanı, Türkiye’nin de tıpkı Irak gibi bir savaş içinde olduğunu ve bu nedenle çıkarılan her türlü baskı yasasının gerekli olduğunu topluma benimsetmeye çalışmaktadır. Dolayısıyla üzerinde yaşadığımız topraklar üzerinde yapılan tüm katliamların, kitle kıyımlarının iç savaşın seyrine göre belirlendiğinden, devletin en yetkili kademelerinde tartışılarak karar altına alındığından şüphelenmez.

Ve 2 Temmuz Sivas Katliamı da tıpkı daha önceki Çorum, Maraş ve Sivas katliamları gibi önceden planlanmıştır. Sistemden hızla kopan Alevileri, ilerici ve devrimci insanların bu katliamla sindirmeye, korkutup baskı altına almaya çalışmıştır.

Devletin bir bütün olarak egemenlerin baskı ve zor aygıtı olduğunu, ordusuyla, polisiyle, meclisi, hükümeti ve mahkemeleriyle faşistleştirdiğini ve eyleminin doğasına uygun olarak bu tür operasyonlara giriştiklerini insanlara anlatacaklarına, onlar genelkurmay içinde bu ya da bu generalin “örtülü”, “gizli” işleriyle uğraşıyorlar. Özellikle iç savaşın gelişmeye başladığı 91 yılından sonra devletin bir bütün olarak bu tür faaliyetler içinde bulunduğunu, hatta Mehmet Adar’ın “1000 örtülü operasyon yaptık” diyerek bunu açıkça dile getirdiğini görmezden geliyorlar. Devlet, işçi sınıfı ve emekçilere karşı, yoksul Kürt Halkı ve devrimcilere, komünistlere karşı topyekün bir savaş içerisinde olduğunu zaten hiç bir zaman gizleme gereği duymamıştır. En son Adalet Bakanı Cemil Çiçek’in TMY’nin kabul edilmesinden sonra yaptığı açıklamada “Bugün Irak’ta toplantı, gösteri yürüyüşü hakkında var mı?” sorusuyla ortaya koyduğu şey, bunun açık itirafıdır. Adalet Bakanı, Türkiye’nin de tıpkı Irak gibi bir savaş içinde olduğunu ve bu nedenle çıkarılan her türlü baskı

yasasının gerekli olduğunu topluma benimsetmeye çalışılmaktadır. Dolayısıyla üzerinde yapıldığımız topraklar üzerinde yapılan tüm katliamların, kitle kıyımlarının iç savaşın seyrine göre belirlendiğinden, devletin en yetkili kademelerinde tartışılarak karar altına alındığından bürphe yoktur. Ve 2 Temmuz Sivas Katliamı da tıpkı daha önceki Çorum, Maraş ve Sivas katliamları gibi önceden planlanmıştır. Sistemden hızla kopan Alevileri, ilerici ve devrimci insanları bu katliamla sindirmeye, korkutup baskı altına almaya çalışılmıştır.

Bugün bu çaba dediklik biçimlerde devam ediyor. Her zaman devrimci bir potansiyel taşıyan olan Alevileri sistem içine çekebilmek amacıyla devlet yodun bir çaba gösteriyor. Bizzat kurulan Cem Vakıflarıyla, Barışa Semah Dönerler gibi ya da Haçibektaş Penlikleri gibi organizasyonları kendi kontrolleri altına alarak, buralara devletin üst kademelerinden katılm göstererek Alevilere, onların dışlamadıklarını göstermeye çalışıyorlar. Bir yandan da son dönemlerde yaratılmaya çalışılan suni laik-antilaik kamplamasında Alevileri sisteme yedeklemeye çalışıyorlar. İçinde bulunduğu ekonomik ve siyasi krizin etkisiyle burjuvazinin kendi i-

çinde yapıldığı çatışmalardan sistemi yeniden tahkim ederek çıkmayı hedefleyen devlet, AKP iktidarını dübürebilmek amacıyla Alevi kesim üzerindeki propagandaşını yodunlaştırıyor. Alevileri her yönden kuşatmaya alan devlet, Kemalist anlayışlı onlar arasında daha çok yaymak suretiyle, sistemi yeniden ürebilmeyi kurguluyor. Hiçbir zaman laik olmamış, her zaman dinci-faşist bir ideolojiyle bekillenmiş olan siyasi iktidarlar da sistemi korumak amacıyla bu politikayı hayata geçiriyorlar.

Yine faşist devlet, devrimin gelişiminin önünü kesebilmek, yoksul Kürt Halkıyla Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin mücadele birliğini engelleyebilmek için bövenizmi kışkırtıyor. Ve bazı sol kesimler içinde bu kendisini sosyal-bövenizm olarak gösteriyor. Burjuvazinin dedirmenine sol'dan su taşıyanlar, Kürt Halkının kendi kaderini özgürce tayin etmek için giriştiği her türlü eylemi "milliyetçilik"le damgalamak için adeta birbiriyle yarışıyorlar. Ve bu tavır, özellikle devrimci harekete taban oluşturan Alevi kesim üzerinde etkili oluyor. Yıllardır halklar arasında oluşturulan ulusal önyargılara giderek dinsel-mezhepsel önyargılar de eklenmeye başlıyor. Dinsel tutuculuk hangi mezhepten olursa olsun, insanların man-

tıklarını sakatlıyor, bilimsel dübünebilme yetisini köreltiyor. Yıllar yılı egemen sınıfların halklar arasında yaratmak istediği dübümanlıklar, mezhepsel ayrılıklarla da köriklenmeye çalışılıyor. Bir yandan estirilen bövenist rüzgarlar, bir yandan kendisini, esen bu rüzgarlara karşı yeterince korunaklı kılmadığı için sol hareketi içine sızan sosyal böven anlayışlar, bir yandan ulusal sorunun çözümünde küçük burjuva milliyetçi bakış... Bütün bunların hepsi, işçi sınıfı ve emekçilerde kafa karışıklığına yol açıyor ve emek-sermaye çelişkisi etrafında örgütlenmek, sınıfsal konumuna göre bir tutum sergilemek yerine, bu türden ayrımlar zaman öldürülüyor.

2 Temmuz katliamının yıldönümünde üzerinde şıarla durulması gereken noktalar bunlardır. İç-savaşın büyük çatışmalarına doğru yol aldığımız bugünlerde, sınıf hareketini bölebilecek her türlü etkiden uzak durmak gerekiyor. Her ulustan, her mezhepten işçi ve emekçilerin en sıkı birliğini sağlayarak, burjuvaziye karşı savaşa girildiğinde önümüz açıktır.

Halklarımızın mücadele birliği bize er ya da geç zaferin yolunu açacaktır. Faşist devletin yıkılışı bunun ilk adımı olacaktır.

DEVİRİM, SAVAŞAN İPÇİLERİN ESERİ OLACAK

Merhaba Dostlar,

Bir süredir elimde olmayan nedenlerden dolayı, hızlı ilerleyen devrim sürecinin biraz gerisinde kaldığımı dübüniyorum ve tüm dostlarımdan özür diliyorum. Bu mektubum, biraz gözlemlendiğim olaylar, biraz da öz eleştiri olacak.

İnsanın hayatında olan ani bir dediklik, az da olsa duraklamasına neden oluyor. Bu dediklikler; taşınma, iyi bir iş bulma (iyi bir iş bulduğunu sanma), evlilik vs. Bunlar insanın duraklamasına ya da sürecin az da olsa gerisine dübümesine sebep oluyor. Aslında bu durum, hızla giden trende uyumaya benzer. Ani bir duruş ya da uğuldayan korkunç düdüğü sesiyle irkilirsiniz. Ya Chavez'in yükselen sesi ya Fidel'in Chavez'in aldığı güçle milyonları sokaklara dökmesi ya da Yüksekova olaylarında panzerlerin ters çevirilmesi, diğer ülkelerimizde faşizme karşı verilen devrimci mücadeleler... Bizler yavaşlasak da, hatta dursak da devrimci süreç, hızla ilerlemeye devam edecektir, ediyor da... Ben sürekli işçilerle birlikte olan biri olarak, bu durumu yakından hissediyorum. Birkaç ay önce, bu süreci savunan kişiler şimdi herşeye lanet ediyor. Mektubumun başında da söz ettiğim gibi bir süredir sizlerden ve süreçten uzak kaldım. Ve gördüm ki, benim bu kısa duraklama anımda faşist dediğim kişiler yanıma gelmiş. Daha da adığı, bir dostumdan, bayan bir işçi dostumdan geldi. Ne duvara çarpmaya, ne de acı düdüğü sesine benziyordu bu ses. Bir yemek molasında dikildi karşıma dostum. Beni ve bazı dostlarımızı kast ederek: "Neden kaybettiniz, sizi devrime hikayet edeceğim" deyip gitti. Suratına inen bu tokat, acının yanısıra, mutluluk verdi. Bana bir kez daha uyan dedi. Kangren vücudumu sarmadan, bataklık beni içine çekmeden uyandırmıştı dostumun bu tokadı.

Unutmayalım ki dostlar, devrim uyuyan değil, savaşan işçilerin olacak.

İzmir'den Bir Leninist

Bir Haziran günüydü
 Yazın sıcağı
 Bembeyaz bir önlük içinde
 Ve ellerinde
 Beyaz bir ölüm tutuyordu biri
 Ki
 Tarih kitaplarında adına
 Doktor Mengene deniyordu
 Kuşanmıştı Mengene beyaz önlüğünü
 Kuşanmıştı beyaz önlüğünü
 Gözleri iğrenç bir ışıkla parlıyordu
 Mengenenin gözleri
 Tutsak bir Sovyet partizanını getirmişlerdi
 Elleri kelepçede
 Ve subay gülümseyerek
 'Eunlar Komün'den beri böyleler'
 Gözünde gamalı haçı
 Vasat bir Nazi subayı
 Herledi Mengene
 Bu kez 'kesin' diyerek
 Uzanıp tuttu
 Eriyen kadının kolunu
 Tüy gibi hafif bedeni
 Ateş gibi sıcak yüreği
 Tüy gibi hafif
 Tarih gibi ağır bir kadında
 Doktor Mengene bunu anlayamadı
 Mengene bunu anlayamazdı
 Tuttu kolunu tutsağın
 Usulca şırınga etmeye çalıştı
 Beyaz ölümü zayıf bedene
 Ama, olmadı!
 Bir daha denedi Mengene
 'Hadi canım olmaz böyle şey' diyerek
 Ama olmuyordu işte
 Beyaz ölüm damarda akıyordu!...
 Sinirlendi Mengene
 Hıçla bir daha denedi
 İlla giydirecekti beyaz ölümü
 Güzel bir yazama!...
 A.M.A
 Sovyet kızı
 Kilitlenmiş bir kale kapısı gibiydi
 Dr. Mengene bu kapıyı açamazdı
 Beyaz ölüm
 Şırıngada
 Dr. Mengene
 Karanlıkta
 Sevdası
 Zaferde kaldı Sovyet kızının
 181 günde
 Zayıf kadına
 Beyaz ölümü giydirmediler
 Ve ölü Partizan
 Gitti
 Gitti Denize
 Ufka
 Zafere
 Gitti
 Gök bile demeden
 Sevdası bizde kaldı

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

25 Haziran 2006-Taksim

*Aysun Yıldız
Ölümsüzdür...*